

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๘

(สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง ครั้งที่ ๒)

วันเสาร์ที่ ๒๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๒๕ (สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง ครั้งที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๕

(๒๒)

หน้า

ครั้งที่ ๐๘/๒๕๖๕ (วิสามัญ ครั้งที่ ๒) สมัยที่ ๒
วันเสาร์ที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๕
๑. รับรองรายงานการประชุมสภาฯ ครั้งที่ ๒๗/๒๕๖๕
(สามัญ) สมัยที่ ๒

๑๓๖

- ๒. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางหลวง
 สาขนครสวรรค์—กำแพงเพชร ระหว่าง กม.๕.๘๐๐
 ถึง ๒๐.๐๐๐ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ของ รัฐบาล ๘๓๖
- ๓. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางหลวง
 สายคอนเมือง—สระบุรี—ลพบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕
 ของ รัฐบาล ๘๓๘
- ๔. ร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๐
 ของ รัฐบาล ๘๔๐
- ๕. ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร (ฉบับที่ ๒)
 พุทธศักราช ๒๔๗๕ ของ หลวงนรินทร์ประสาครเวช
 (จันทบุรี) ๘๕๔
- ๖. ญัตติ ขอให้เปลี่ยนระเบียบวาระการประชุมสภาฯ ของ รัฐบาล ๘๕๗
- ๗. ร่างพระราชบัญญัติเงื่อนไขอาหาร พุทธศักราช ๒๔๗๕ ซึ่ง
 คณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณา
 ในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๘๕๗
- ๘. ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา
 พุทธศักราช ๒๔๗๕ ของ นายทองอยู่ พุดพันธ์ (ธนบุรี) ๘๖๕
- ๙. ร่างพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๗๕
 ซึ่งคณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณา
 ในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๘๖๘

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๘/๒๔๗๘ (วิสามัญ ครั้งที่ ๒) สมัยที่ ๒
วันเสาร์ที่ ๒๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๔๒ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: กล่าววา วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๒๑ ท่าน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมรับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๒๗/๒๔๗๘ (สามัญ) สมัยที่ ๒ เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าประชุมนอนมีติ วาระต่อไปพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวง สายนครสวรรค์-กำแพงเพชร พุทธศักราช ๒๔๗๘ ของรัฐบาล

น.ต. หลวงวิจิตรวาทา สวัสดิศ
ร. น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: กล่าววา รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวง สายนครสวรรค์-กำแพงเพชร ระหว่าง ก.ม. ๕,๗๐๐ ถึง ก.ม. ๒๐,๐๐๐ พุทธศักราช ๒๔๗๘ โดยมีหลักการให้

เวนคืน อสังหาริมทรัพย์ ตามแผนที่ออกโดยพระราชบัญญัติ เพื่อสร้างทาง หลก ผลในการที่ต้องออกพระราชบัญญัตินี้ ก็คือว่าเจ้าหน้าที่ ได้กระทำการศึกษา ซึ่งจะต้องเวนคืน เพื่อสร้างทางหลวง สายนครสวรรค์-กำแพงเพชร ระหว่าง กิโลเมตรดังกล่าวนี้เสร็จแล้ว จึงขอให้ออกพระราชบัญญัติเวนคืน อสังหา ริมทรัพย์ ตามความ ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยเวนคืน อสังหาริมทรัพย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ เพื่อดำเนินการสร้างทางตาม โครงการสร้างทางของประเทศต่อไป

นายฮั่ว ตามไท ผู้แทนราษฎร จังหวัดกำแพงเพชร: กล่าววา เรื่องเวนคืน อสังหาริมทรัพย์ โดยมาก ไม่มีปัญหาอะไร ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ แล้วขอให้รัฐบาลเสนอเสียดูเกียวกัย

นายกมเต็ง สิ้นธุเสก หลวงศรี
ประกาศ รับรอง
ประชาชนสภา ฯ : กล่าวว่
ข้าพเจ้าขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ว่าควรรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัติว่าให้พิจารณาต่อไป ขอได้โปรด
ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน
ประชาชนสภา ฯ : กล่าวว่ เป็น
อันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัติว่าให้พิจารณา สังกะ
การราชการชุดที่ ๒ แปรญัตติภายในวัน
น. ต. หลวงศรีทรงนาวาสวัสดิ
ร. น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย: กล่าวว่ แปรญัตติภายใน
๑ วัน

หลวงศรีประกาศ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดเชียงใหม่: กล่าวว่
พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
นี้ เราทำมามากมายมากองแล้ว
เพราะฉะนั้นถ้าเราจะพักไว้เสีย ก็จะต้อง
เสียเวลาเปล่า ๆ แล้วเสียความแก่ที่ค่อย
ผู้ใดเห็นด้วยขอได้โปรดรับรอง ข้าพเจ้า
ขอเสนอให้พิจารณาเร็วเถิด จะต้อง
มีสมาชิกรับรอง ๑ ใน ๓

มีสมาชิกรับรองครบจำนวนตาม
ข้อบังคับ

ประชาชนสภา ฯ : กล่าวว่ มีผู้
รับรอง ๑ ใน ๓ แล้ว พิจารณาต่อไป
ขอให้พิจารณาเร็วเถิด เลขาธิการ ฯ
อ่าน

เลขาธิการสภา ฯ : อ่านว่
ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางหลวง
สายนครสวรรค์ - กำแพงเพชร ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ ๔,๘๐๐ ถึงหลักกิโลเมตร
ที่ ๒๐,๐๐๐ พุทธศักราช ๒๔๖๔

.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อ
สร้างทางหลวงสายนครสวรรค์—กำแพงเพชร ระหว่าง กิโลเมตรที่ ๕,๘๐๐ ถึง
หลักกิโลเมตร ๒๐,๐๐๐ ซึ่งกรมโยธาเทศบาลได้สำรวจที่ ซึ่งจะคงเวนคืน แล้ว
ตามความในพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พุทธศักราช ๒๔๗๔

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหา-
ริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวงสายนครสวรรค์—กำแพงเพชร ระหว่างหลักกิโลเมตร
ที่ ๕,๘๐๐ ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๒๐,๐๐๐ พุทธศักราช ๒๔๗๔"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้น

มาตรา ๓ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ภายในเขตที่กำหนดไว้ในแผนที่และ
บัญชีซึ่งมีรายนามผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายท้ายพระราช
บัญญัตินี้ ให้แก่กรมโยธาเทศบาล

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็น
ไปตามพระราชบัญญัตินี้

ประธานสภาฯ: กล่าวว่า หมก
วาระที่ ๒ แล้ว ก่อไปพิจารณาวาระที่
๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้
ควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอให้
ไปปรึกษามีชื่อน

มีสมาชิกมือพร้อมเพียงกัน

ประธานสภาฯ: กล่าวว่า เป็น
อันว่าพระราชบัญญัตินี้ ออกบังคับใช้เป็น
กฎหมายได้ วาระต่อไปพิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์

เพื่อสร้างทางหลวงสายคอนเมือง สระ
บุรี—ลพบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕
ของรัฐบาล

น. ต. หลวงชำนาญวารสวัตร
ร. น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย: กล่าวว่า รัฐบาลขอเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหา ร
ิมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวงสายคอนเมือง
สระบุรี—ลพบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕
โดยมีหลักการว่า ให้เวนคืนอสังหา

อุปถัมภ์ตามแผนที่ต่อท้ายพระราช
บัญญัติ เพื่อสร้างทาง เหตุผลก็เช่นเดียวกับ
ของพระราชบัญญัติที่สภาฯ ได้ผ่าน
แล้ว

นายไต้ ปานิกบุตร ผู้แทน
ภูวจังหวัดพระนคร : กล่าวว่า
เจ้ายาจะทราบว่าเป็นทางหลวงสาย
ในโครงการของประเทศหรือเปล่า
น. ต. หลวงช้างรงนาวาสวัสดิ
น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย : กล่าวว่า ไม่อยู่ในโครงการ

นายไต้ ปานิกบุตร ผู้แทน
ภูวจังหวัดพระนคร : กล่าวว่า
เสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกบรอง

เลขาธิการสภาฯ : อ่านว่า

ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางหลวง

สายก่อนเมือง—สระบุรี—ลพบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕

ประธานสภาฯ : กล่าวว่า
มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว ผู้ใดเห็นว่าควร
จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้
ไปรศกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ : กล่าวว่า เป็น
อันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัติไว้พิจารณาต่อไป

น. ต. หลวงช้างรงนาวาสวัสดิ

ร. น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย : กล่าวว่า รัฐบาลขอเสนอ
พิจารณาแล้ว

ประธานสภาฯ : กล่าวว่า
รัฐบาลขอเสนอให้พิจารณาแล้ว

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
สร้างทางหลวงสายคอนเมือง—สระบุรี—ลพบุรี ซึ่งกรมโยธาเทศบาลได้สำรวจ
จะต้องเวนคืนแล้วแล้วความในพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
พุทธศักราช ๒๔๘๗

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเวนคืนอสัง
หาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวงสายคอนเมือง—สระบุรี—ลพบุรี" พุทธศักราช ๒๔๘๗

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
กันไป

มาตรา ๓ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ภายในเขตที่กำหนดไว้ในแผนที่
พระราชบัญญัตินี้ ซึ่งปรากฏชื่อนามผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ปกครองโดยชอบ
กฎหมายตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้แก่กรมโยธาเทศบาล

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้
ตามพระราชบัญญัตินี้

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า บัญญัติงบประมาณเพิ่มเติม พุทธศั
กักราช ๒๔๘๗ แล้ว ขอให้ข้าพเจ้าขอ ๒๔๘๐ ของรัฐบาล
ให้พิจารณาว่าที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่าง พระยาไชยยศสมบัติ รัฐบาล
พระราชบัญญัตินี้ควรออกประกาศใช้ ว่าการกระทรวงการคลัง : กล่าว
เป็นกฎหมายได้ ขอให้โปรดยกมือขึ้น รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติ
มีมติว่ายกมือพร้อมเพรียงกัน งบประมาณเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๘๗
เพื่อสภาฯ จะได้พิจารณาต่อไปโดยมี

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า เป็น การว่า ขอให้ทั้งงบประมาณรายจ่ายเพื่
อันว่าพระราชบัญญัตินี้ออกบังคับใช้เป็น พุทธศักราช ๒๔๘๐ ภายในจำนวน
กฎหมายได้ วาระต่อไปร่างพระราช

๒๑๕.๗๐๐ บาท และขอจ่ายจาก
 งบกลาง การที่รัฐบาลเสนอร่าง
 ราชบัญญัตินี้ก็เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้
 คงไว้ในเมื่อได้เสนอร่างพระราช
 บัญญัติงบประมาณประจำปีว่า รัฐบาล
 คงพิจารณาจ่ายอย่างอื่นอีก ซึ่ง
 จะทำแต่เสร็จเสนอสภาฯ เร่ววันนี้ได้
 มีการพิจารณาเสร็จจนลงคงปรากฏ
 ร่างที่เสนอสภาฯ แล้วนั้น และการ
 จ่ายเงิน จะต้องทำอย่างไร ประกอบ
 ประกอบเหตุผลหลายประการ เช่น จะต้อง
 ทำโครงการต่าง ๆ ได้จัดทำโดยความ
 รอบคอบและเป็นไปในทางประหยัดหรือ
 การจ่ายเงินจะทำอย่างไร เงินทอง
 หมดหรือไม่ หรือสมควรจะหาเงินมา
 ใช้อะไรวิธีอย่างไร บรรดาโครงการ
 ใด ๆ เหล่านี้ย่อมมีมากหลาย โครงการ
 ใดสมควร จะทำก่อน หลังกันตามลำดับ
 อย่างไร ผลแห่งโครงการนั้นจะเป็น
 ไรประโยชน์กับการจ่ายเงินหรือไม่ และ
 เมื่อทำลงไปแล้วจะกระทบกระเทือนกับ
 ราชการทำไปแล้วหรือกำลังทำอยู่หรือ
 จะทำในภายหน้าแต่ไหนเพียงไร นี้เป็น
 ข้อสำคัญที่รัฐบาลต้องคำนึงและพิจารณา
 ทุกรอบคอบ จะสักแต่ว่ามีโครงการที่

ทำเช่นนั้นหาได้ไม่ ข้าพเจ้าขอเรียน
 เหตุผลในทางการเงินของราชการต่าง ๆ
 เพื่อท่านได้พิจารณา ส่วนเหตุผลในการ
 ทำจะทำกันไปอย่างไร และเหตุไฉน
 คงเงินเท่าที่กำหนดมานั้น ท่านรัฐมนตรี
 เจ้าหน้าที่จะใกล้ชิดแจจกไป ถ้าหากว่า
 ท่านมีความปรารถนาเช่นนั้น การประดม
 ศึกษาซึ่งขอทั้งเงินมา ๑,๕๐๐,๗๐๐
 บาทนั้น เป็นเงินเพื่อกระทรวงธรรมการ
 ได้ขายคืนให้เงินทุนศึกษาฟรี เงินศึกษา
 ฟรีนี้จัดเก็บตามพระราชบัญญัติประดม-
 ศึกษา มี พ.ศ. ๒๕๖๕ เป็นรายท้องที่
 เมื่อท้องที่ใดจ่ายเงินไม่หมด ก็มีเงินคง
 เหลือกส่งมารักษาไว้ทางกระทรวงธรรม
 การ ท่านจึงสะสมเป็นจำนวนมากมาย
 กระจนเมื่อการเงินของรัฐบาลใช้ขาดแคลน
 ลงในระหว่างปี ๒๕๗๕-๒๕๗๖ เวลา
 พิจารณาทำงบประมาณรัฐบาลไม่สามารถ
 ที่จะคงงบประมาณให้เต็มตามที่ต้องการ
 กระทรวงธรรมการจึงได้จ่ายเงินทุน
 ศึกษานี้ทศรองไปก่อน เมื่อได้ทำงบ
 ของเงินรายรับรายจ่ายทั่วราชอาณาจักร
 ใน ๒ ปีที่กล่าวแล้ว ได้ปรากฏว่า
 เงินรายได้สูงกว่ารายจ่ายเป็นจำนวนมาก
 รัฐบาลจึงเห็นเป็นการสมควรที่จะคืนเงิน

ให้แก่ทุนศึกษาต่อไป เมื่อได้คืนเงิน
 ๑,๕๕๑,๗๐๐ บาทนั้นแล้ว เป็นอันว่า
 ไม่มีเงินทุนศึกษาพลีได้รองจ่ายไปอีก
 รัฐบาลได้พิจารณาเห็นว่า การขนส่ง
 เป็นปัญหาสำคัญเป็นอันมาก ได้ทำการ
 สอบสวนหลายยุคหลายคราวแล้ว บัดนี้
 รัฐบาลได้พิจารณาเห็นว่า สมควรที่จะ
 กำหนดการเรื่องนี้ต่อไปสำหรับท่าเรือ
 กรุงเทพฯ จึงได้ขอตั้งเงินสำหรับจ่าย
 ในการนี้เพื่อสภาฯ ได้พิจารณาอนุมัติ
 ต่อไป นอกจากท่าเรือกรุงเทพฯ แล้ว
 ก็สมควรที่จะสอบสวนว่า ในต่างจังหวัด
 ที่ไหนควรจะจัดทำเรือขึ้นอีกบ้าง จึง
 ได้ขอตั้งเงินสำหรับสอบสวนมาด้วย
 ตามข้อตกลงเกี่ยวกับวิฤระหว่างประเทศ
 สถานี่ตั้งต้องอยู่นอกเขตชุมชนชน แต่
 สถานี่ตั้งของเราเป็นเช่นอย่างว่านี้ไม่
 สมควรที่จะย้ายไปไว้ที่อื่น ในโอกาส
 เดียวกันนั้น ควรย้ายสถานี่ตั้งวิทยุต่าง-
 ประเทศไปรวมอยู่ด้วยกัน และรัฐบาล
 ได้คำไว้ที่จะขยายกำลังการส่งวิทยุกระจาย
 เสียงจาก ๒ กิโลวัตต์ครั้ง ขึ้นเป็น ๑๐๐
 กิโลวัตต์ จึงได้ขอตั้งเงินมาเพื่อสภาฯ นี้
 พิจารณาอนุมัติต่อไป เงินบำรุงกำลัง
 ทางเรือที่ขอตั้งมาขึ้นเนื่องจากสิ่งของ

ต่าง ๆ ที่ได้คาดคะเนไว้ในชั้นเดิม
 ราคาสูงขึ้น ย่อมเป็นที่ทราบกันอยู่แล้ว
 ว่า การขึ้นค่าและสอบสวนความรุ้เกีย
 กับการเกษตรกรรมเป็นสิ่งสำคัญ ใน
 ขณะนี้ยังไม่มิตถานี่กลางที่หน้าที่ย
 ว่าง รัฐบาลเห็นสมควรที่จะตั้ง
 ของตั้งงบประมาณสำหรับกรมนี้ ค่า
 เหตุผลที่ได้แถลงมานี่ ข้างเจ้ากระทรวง
 ทานสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายจะปรกษา
 พิจารณาและอนุมัติ หลักการแห่ง
 พระราชบัญญัติ ก็มีประมวณเพิ่มเติมฉบับ
 นี้ด้วย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
 ในการพิจารณาพระราชบัญญัติ
 หลักการใหญ่ที่ควรพิจารณาอยู่สอง
 ประการ คือ ประการที่หนึ่ง เกี่ยวกับ
 ปัญหาในเรื่องข้อบังคับว่ารัฐบาลจะ
 ได้หรือไม่ ประการที่สอง ก็คือ ข้างเจ้า
 ข้องใจในรายการ ในงบประมาณเพิ่ม-
 เติมที่ได้เสนอมาสู่สภาฯ นี้ แต่ที่สำคัญ
 ที่สุดในรายการนั้น ก็คือ ข้างบัญญัติใน
 มาตรา ๓ รายการที่ ๒ เรื่องบำรุงการ
 ขนส่ง บัญชาณี่ คือ บัญชาในเรื่อง

ทำทำเรียกกรุงเทพฯ ซึ่งทั้งนี้ก็ต้อง
 ใจไปถึงการชุกสนก่อนปากแม่น้ำ
 พระยาที่ใดใดเคียงกันมาและเป็น
 มหาใหญ่ ข้าพเจ้าใครจะให้ที่ประชุม
 จารณาในเรื่องทำเรียกกรุงเทพฯ นี้
 ครอบงอม และในการที่รัฐบาลเสนอ
 พระราชบัญญัตินั้นเข้าไปในทางที่จะ
 มีการชุกสนก่อนสนทน คือ การ
 ทำเรียกกรุงเทพฯ ในเวลาอัน
 สั้นสั้นอย่างนั้น ข้าพเจ้าก็คิดว่าไม่เป็น
 สมควร เพราะว่ามีปัญหาเป็นปัญหา
 หนึ่งซึ่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็เคย
 ใจอยู่แล้วเป็นอันมาก และสภาฯ นี้
 จะได้พิจารณาและปรึกษามติปัญหา
 ด้านกับรัฐบาล ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าใคร
 ได้ระลึกรังปัญหาข้อแรก ที่ข้าพเจ้าได้
 กล่าวแล้วว่า ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับข้อบังคับ
 ๑๐ ว่าการที่รัฐบาลจะเสนอพระราช
 บัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมขึ้นได้นั้น จะ
 ต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับของข้อ ๑๐ ซึ่ง
 ข้อความว่าการเสนอมติ ร่างพระราช
 บัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมนั้น รัฐบาล
 จะทำได้ในกรณีต่อไปนี้ ก. จำนวนเงิน
 ใช้จ่ายที่อนุมัติในงบประมาณปรากฏว่า
 ไม่มีพอแก่ความต้องการประจำปี หรือ

ข. มีความจำเป็นเกิดขึ้นในระหว่างปี
 อันต้องมีรายจ่ายเป็นราชการใหม่ ซึ่ง
 มิได้เตรียมเงินไว้ในงบประมาณประจำปี
 นั้น บัญญัติจึงมีไว้ในบัญชี ก. ใน
 จำนวนรายจ่ายจากที่อนุมัติในงบประมาณ
 ประจําปีนั้น เราจะพิจารณาได้เพียงใด
 ทั้งนี้จะต้องพิจารณาว่าในการที่สภาฯ
 นี้ได้อนุมัติให้รัฐบาลจ่ายได้ในวงงบประมาณ
 ที่ได้อนุญาตไปนั้น ถ้าปรากฏ
 ว่าไม่มีพอแก่การจ่ายประจำปีเช่นนั้น
 สภาฯ ก็ควรจะพิจารณาเพิ่มเติมให้
 ประการใด แต่ปัญหาที่เห็นว่ามีความ
 จำเป็นเกิดขึ้นในระหว่างปี ในปัญหา
 ข้อนี้พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี
 พ.ศ. ๒๔๘๐ ยังไม่ได้มาจกสภาฯ
 นี้ไป และพระราชบัญญัตินั้น ข้าพเจ้า
 เห็นว่าในระหว่างนี้เรากำลังอยู่ในปี พ.ศ.
 ๒๔๘๔ เพราะฉะนั้นที่เราจะมาใช้ข้อ
 ความข้อที่ว่ามีความจำเป็นเกิดขึ้นใน
 ระหว่างปีนั้นย่อมจะเป็นไปไม่ได้ แต่
 ถ้าว่าโดยข้อบังคับโดยเคร่งครัดแล้ว
 ข้าพเจ้าเห็นว่าการที่รัฐบาลได้เสนอ
 งบประมาณเพิ่มเติมมาเช่นนี้เป็นการผิด
 ข้อบังคับอย่างแน่ๆ แต่อย่างไรก็ดี ใน
 พระราชบัญญัติก็มีข้อความบางอย่าง

ที่ถ้าแม้ว่าจะกลายเป็นการผูกพันสมาชิก
จำเป็นจะต้องรับพระราชบัญญัตินี้ไว้
พิจารณาต่อไป คือ รัฐบาลได้ออกการ
ศึกษามาไว้ในพระราชบัญญัตินี้ด้วย
ซึ่งเป็นการล่อใจให้สมาชิกเห็นว่าเราน่า
จะรับหลักการแห่งพระราชบัญญัตินี้ไว้
พิจารณา ในปัญหาการศึกษาสมาชิกได้
กล่าวโต้แย้งไว้แล้วเป็นอันมากในการ
พิจารณางบประมาณประจำปีว่าการศึกษา
นั้นรัฐบาลเกือบจะไม่ให้เหลือวแต่เลย
ด้วยเหตุผลที่ว่าการศึกษาเป็นกระดูก
สันหลังอันสำคัญอย่างยิ่งของประเทศ
ในการที่จะให้บทเฉพาะกาลแห่งรัฐ-
ธรรมนูญของเรามีผลศักดิ์สิทธิ์ สมาชิก
จึงมีความข้องใจในการศึกษาเป็นอันมาก
แต่เมื่อสภาฯ ได้ผ่านงบประมาณประจำ
ปีไปถึงการบำรุงการศึกษา แต่เพียง
ส่วนน้อย สมาชิกเป็นส่วนมากจึงได้มี
ความเห็นพ้องกันว่า เราควรจะได้ออก
การบำรุงการศึกษาเพื่อจะให้บทเฉพาะ
กาลนั้นได้มีผลศักดิ์สิทธิ์ ที่จะได้ให้
พลเมืองทั้งประเทศ ได้มีการศึกษาสา-
สามัญ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว สมาชิกจึง
ได้พร้อมใจกันเสนอข้อข้องใจในเรื่อง
การศึกษาไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อจะ
ได้พิจารณาปรึกษาในสภาฯ นี้โดย

รอบคอบ ผลที่ได้จากการนี้ ข้าพเจ้า
เข้าใจว่า รัฐบาลคงจะไม่ได้รับสนอง
เสนออย่างเต็มที่ที่ได้ขอเสนองบประมาณ
เพิ่มเติมมายังสภาฯ นี้ เป็นเงิน
๑,๕๕๑,๗๐๐ บาท แต่เมื่อได้ฟัง
แถลงของรัฐบาลในการประชุมปรึกษ
นั้นแล้ว รัฐบาลแถลงว่าเป็นการที่
ศึกษาพลเท่าที่รัฐบาลได้เอามาในปี พ.
๒๔๗๗ ข้าพเจ้าจึงมีความข้องใจ
เป็นอันมาก และผลที่จะได้แก่ทุกจังหวัด
หรือไม่ ข้าพเจ้าขอให้ท่านสมาชิก
ระลึกในเรื่องการให้เงินศึกษาพล
เงินศึกษาพลนั้นไซ้จะมีอยู่ทุกจังหวัด
หาไม่ และรัฐบาลเอามาหม่อมแก่เพ
บางจังหวัด การที่เงินศึกษาพลที่รับ
เอามา ข้าพเจ้าจะคืนให้แก่จังหวัด
เอามา เพราะฉะนั้นในเรื่องการศึกษา
ที่จะให้ไปร่วมสองตำบลกันจะเป็น
ไปเจ้าหน้าที่เฉพาะจังหวัดที่รัฐบาลได้
เอาเงินศึกษาพลมาเท่านั้น และการ
รัฐบาลได้รับเงินศึกษาพลมาเป็นสร
รวม แล้วก็คืนให้เป็นส่วนร่วมเช่นนี้
ข้าพเจ้าเข้าใจว่ารัฐบาลมันโยนบาป
เฉลี่ยเงิน และจะเป็นการผิดหลัก
ในการเฉลี่ยเงินให้แก่ทุกจังหวัด
แก่ทั้งรัฐบาลจะปฏิเสธไม่ได้ว่า

รมติหลักการเงินที่ศึกษาพลีเป็นเงิน
 รุ่งท้องถิ่น ก็ควรจะให้แก่ท้องถิ่นที่ตน
 มาจากท้องถิ่นนั้นจะเจือจานไปทุก
 ท้องที่ห้ามมิได้ เพราะฉะนั้นผลที่จะได้
 ทางการศึกษาก็เป็นอันว่าให้โคได้เฉพาะ
 จังหวัด แต่งบประมาณรวม
 ของล้านบาทนั้นจะเป็นการผูกพัน
 ทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๑๑ ท่อไปหรือไม่
 เราจะต้องใช้ทุกอันอีกครั้งหนึ่ง
 เมื่อเราได้มีโอกาสกลับมาในสภาวาม
 กันอย่างโรกัก ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีที่รัฐ
 ชาติได้พึงเล็งถึงผลของการศึกษาอยู่
 การที่สมาชิกได้โต้แย้งในปัญหา
 งบประมาณต่าง ๆ ที่บำรุงประเทศ
 รัฐบาลได้ตั้งต้นด้วย การบำรุง
 ของกัน ประเทศ และการประดม
 ภาษาอยู่เป็นอันที่ ๕ นั้น เรา
 ได้มีการโต้แย้งเป็นอันมาก และทั้งนี้
 ใจสมาชิกไม่ได้มุ่งที่จะคัดค้านหรือ
 ปรนทวิจัดการแต่อย่างใดก็ตามมิได้ เรา
 หมายความว่าให้จัดระบอบการบำรุง
 ประเทศให้ถูกต้องตามฐานะที่เป็นจริง
 ณบัดนี้ คือว่าประเทศสยามในบัดนี้
 ต้องการอะไรและประเทศสยามเรา
 ต้องการอะไรจะต้องจัดระบบแห่งการ

นั้น ไว้ในระดับนั้น ๆ ก็สมสมควร
 ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้วว่าอะไร
 สมควร ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวในปัญหา
 บึงฉลือประเทศนั้น ข้าพเจ้าพร้อมที่
 จะสนับสนุน ในเมื่อการศึกษาและ
 เศรษฐกิจของเราได้รับการบำรุงพอควร
 เพราะฉะนั้นการที่เราค้านนั้นไม่ได้กล่าว
 เป็นการทับถมฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก็ตามมิได้
 เรากล่าวค้านตามความเป็นจริง ก็เมื่อ
 ประเทศเราต้องการการศึกษาและ
 เศรษฐกิจเป็นเครื่องที่จะล่อใจบุคคลใน
 ประเทศมีสมรรถภาพและมีกำลังใจ
 แข็งแรงและมีน้ำใจอันดีนั้น เราจะต้อง
 บำรุงการศึกษาและการเศรษฐกิจเป็น
 สำคัญ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ความ
 ความเข้าใจเสียด้วย และในพวกท่าน
 ที่เห็นว่าสมาชิกทำการแอนั้น เรา
 หาได้แอนที่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่ เรามุ่ง
 จัดระบอบการบำรุงประเทศด้วยความ
 บริสุทธิ์ใจความความเป็นจริงที่เป็นอยู่
 ณบัดนี้ ในปัญหาข้อ ๒ ในเรื่องการ
 บำรุงการชนหลังนั้น ปัญหาของข้าพเจ้า
 เห็นว่าผู้แทนราษฎรจังหวัดชนบุรี ได้
 เค้นแรงค้นกายอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าขอให้เป็นการของทางที่จะ

อภิปราย และข้าพเจ้าจะให้ผู้มีความรู้
พิเศษในทางนี้ คือ อภิปราย ข้าพเจ้า
ก็รู้สึกไม่อยากจะ กล่าว ในสิ่งที่ข้าพเจ้า
ไม่รู้ ก็เพราะ ฉะนั้น ข้าพเจ้าขอให้ผู้ที่มี
ความรู้พิเศษใดกล่าวเสียก่อน นอกจากนี้
ข้าพเจ้าก็ไม่ มีอะไร จะกล่าวแต่มีความ
ข้องใจในข้อ ๔ ที่ว่าด้วยการบำรุงกำลัง
ทางเรือ บัญชาเป็นปัญหาผูกพันมาแต่
พระราชบัญญัติว่าด้วยบำรุงกำลังทัพเรือ
ที่เราได้ออกไปแล้วนั้น และข้อข้องใจ
ของข้าพเจ้านั้น ก็คือการที่จะบำรุง
ส่วนหนึ่งส่วนใดนั้น รัฐบาลได้พึงสนใจ
ในการนั้นเพียงไรหรือไม่

นายเลียง ไชยกาล ผู้แทน
ราชบุตรจังหวัดอุบลราชธานี: กล่าววา
นอกจากที่สมาชิกได้กล่าวแล้ว ข้าพเจ้า
ขอเรียนเพิ่มเติมสักเล็กน้อย ข้าพเจ้า
ขอเชิญชวนให้ท่านประธานได้อ่าน
พระราชบัญญัติฉบับหนึ่งก็คือ พระราช-
บัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๗๖
ซึ่งประกาศใช้เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม
ในนั้นได้วางหลักการอย่างประชาธิปไตย
อย่างเข้มแข็งไว้ รัฐบาลที่นี้รัฐบาล
ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติขึ้นคืน
เข้ามา ข้าพเจ้าจะขออ่านแต่มาตรา ๘
นั้น "ถ้าในปีใด จำนวนเงินที่อนุญาต

ไว้ตามงบประมาณ ประกาศว่าไม่พอ
สำหรับการใช้จ่ายประจำปีก็... มีความ
จำเป็นที่จะต้องตั้งรายจ่ายขึ้นใหม่ใน
ระหว่างปี สำหรับกิจการใหม่อันมิได้
กล่าวไว้ ในงบประมาณประจำปีนั้นก็ได้
ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
เสนอร่างพระราชบัญญัติงบประมาณ
เพิ่มเติมต่อสภาผู้แทนราษฎรเพื่อ
พิจารณา" บัญชาที่ข้าพเจ้าจะเรียนให้
ทราบก็คือว่า การควบคุมหรืองานจ
สำคัญของสมาชิกสภา... มีอะไรเป็น
สารสำคัญที่สุด ข้าพเจ้าอยากกล่าว
ว่าการควบคุมรัฐบาลทางงบประมาณ
เป็นการสำคัญที่สุด กฎหมายที่ข้าพเจ้า
เลื่อมใสเหลือเกิน เพราะเป็นวิธีกา
ที่วางไว้เป็นแบบซึ่งถูกต้องตามทำ
ประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ที่นี้เรา
ทั้งแนวอนั้นหรือ เมื่อต้องสามวัน
ข้าพเจ้าได้เป็นกรรมาธิการงบประมาณ
ประจำปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ที่ได้ผ่านไปแล้ว
งานนั้นเป็นงบประมาณประจำปี แล
งงบประมาณเพิ่มเติม เมื่อเรา
ลงมติในการนั้นไปแล้ว ภา
รัฐบาล จะเสนอ พระ ราช บัญญัติ
งบประมาณเพิ่มเติมมาขณะนั้น ซึ่ง นอกจ
เงิน ๑๐๔ บาทนั้นเป็นการถูกต้องกา

พระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ หรือ
ถ้าหากว่าไม่ถูก จะมีเป็นการที่เรา
ผู้ทรงหนี้หนีจากหลักที่เราวางไว้ เมื่อ
ที่ ๕ ธันวาคมนั้นหรือ ข้าพเจ้าใคร
ขอให้รัฐบาลหาความเข้าใจในปัญหา
นี้ ข้าพเจ้าเป็นห่วงที่เราวางหลัก
นี้ดำเนินมาเหลือเกิน ...

ประธานสภาฯ: กล่าวว่าการ
ข้าพเจ้ารับญัตติ เข้ามายังสภาฯ
ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วรัฐธรรมนู
มาตรา ๔๐ ให้สภาฯ นมินาที่
บุคคลฝ่ายบริหาร เพราะฉะนั้นในการ
ของท่านจะไม่มีโอกาสควบคุม ท่าน
โอกาสพูด จะมีหรือถูกกว่ากันที่ตล
น ข้อ กฎหมายข้าพเจ้าจะให้รัฐบาล
วาง แต่ในข้อนี้ข้าพเจ้าได้พิจารณา
ว่า ในการที่จะส่งมาไม่ใช่จะมีข้อ
เสีย และจะพิจารณาอีกสักว่า
ไป

นายเลียง ไชยภาค ผู้แทน
จังหวัดอุบลราชธานี: กล่าวว่า
เนื่องจากท่านประธาน ได้ทำความเข้าใจ
สภาฯ เมื่อคืน ข้าพเจ้าขอเรียน
เพิ่มเติมสักหน่อยว่างบประมาณที่เสนอ

มาน่าจะถูกข้อบังคับก็ได้ ข้าพเจ้า
เข้าใจว่าผิด แต่ก็ถูกข้อบังคับ แต่ผิด
พระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณซึ่ง
เป็นแม่บท ซึ่งทุก ๆ ประการทั้ง
งบประมาณ จะต้องให้อยู่ในแนวของ
กฎหมายอันนี้ซึ่งเราใ้วางไว้แล้ว

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง:
กล่าวว่า ... ในพระราชบัญญัติวิธีการ
งบประมาณ พ.ศ. ๒๔๗๖ ก็อยู่ในข้อ
บังคับของสภาฯ นั้น ถ้อยคำที่ใช้ก็
คล้าย ๆ กัน ความมุ่งหมายการเสนอ
พระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมนั้น
ไม่ได้มุ่งหมายว่าในปีเดียวกันนั้น เราจะ
เสนอได้เพียงฉบับเดียว หรือว่าเสนอ
ไม่ได้เลยในเมื่อยังไม่ถึงเวลากำหนด
ในการบ่งกว้าง ๆ ว่าในเมื่อมีความจำเป็น
ที่จะต้องจ่าย หรือมีรายการใหม่ขึ้นแล้ว
ย่อมอาจจะเสนอ พระราชบัญญัติ
งบประมาณเพิ่มเติมได้ และวิธีการที่ได้
บัญญัติไว้ ในพระราชบัญญัติวิธีการ
งบประมาณก็ดี หรือในข้อบังคับของ
สภาฯ ก็ดี เป็นบทบัญญัติซึ่งเราได้ถอด
มาจากต่างประเทศ ทำได้ทำขึ้นเป็น
พิเศษเฉพาะของเราไม่ ในต่างประเทศ

นั้นเขาอาจจะยื่นงบประมาณเพิ่มเติม
 ในระหว่างปีก่อนที่จะใช้งบประมาณนั้น
 ก็ได้ ในข้อนี้ท่านคงจะได้แลเห็น
 เขาแล้วในเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่าประเทศใดทำ
 ขึ้น นอกจากนั้นข้าพเจ้าได้เรียนแล้วว่า
 ในเมื่อข้าพเจ้าได้แถลงงบประมาณ
 ประจำปีก็ได้กล่าวไว้ล่วงหน้าแล้วว่ายังมี
 ใช้จ่ายอื่น ๆ ซึ่งกำลังพิจารณาอยู่
 เมื่อเสร็จสิ้นแล้วก็จะได้เสนอสภาฯ นี้
 ภายหลังนั้นแหล่งรัฐบาลจึงได้เสนอมา
 และตามความเห็นของข้าพเจ้านั้น
 ข้าพเจ้าเห็นว่าในการเสนอเช่นนี้มิได้
 ผิดวิधिकารของงบประมาณหรือข้อบังคับ
 ของสภาฯ

ต.ยู.เกียง ทองลงยา ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี : กล่าวว่
 ข้าพเจ้าอยากจะถามความเข้าใจกับท่าน
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ใน
 การที่ว่าการเสนอไม่ผิดคือพระราช-
 บัญญัติวิธีการงบประมาณหรือข้อบังคับ
 ของสภาผู้แทนราษฎร ในเบื้องต้น
 คำที่ท่านกล่าวว่า ในต่างประเทศเขาจะ
 ใช้งบประมาณอย่างใดหรือใกล้เคียงกับ
 เรานั้นเขาไม่สามารถจะทราบได้เพราะ

เหตุว่าพระราชบัญญัติหรือกฏข้อบังคับ
 ของเราที่ใช้ยืมว่างงบประมาณเพิ่มเติม
 ที่ท่านเสนอนั้นถูกต้องตรงตามที่
 ใช้ปฏิบัติหรือไม่ ทางข้อบังคับ
 กล่าวว่ามีควมจำเป็นเกิดขึ้นระหว่าง
 ขอให้ท่านพิจารณาว่า ระหว่าง
 ไม่ใช่มี ถ้าหากว่างงบประมาณเพิ่มเติม
 พ.ศ. ๒๔๘๐ จะเปลี่ยนเป็นว่าง
 งบประมาณพ.ศ. ๒๔๗๘ ข้าพเจ้าเกรงว่
 ว่าจะเป็นเช่นนั้นได้แต่ถ่วงถึงปี ๒๔๘๗
 ะไรระหว่างปี นี้ยังไม่ทันจะเข้า
 พ.ศ. ๒๔๗๘ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๘๗
 จะเกิดขึ้นได้อย่างไร นอกจากนั้นใน
 สภาฯ นี้ยังมีก้อนอนุมัติเงินงบประมาณ
 พ.ศ. ๒๔๘๐ รายการที่จะต้องเกิด
 ความค้ำอนุมัติ ของงบประมาณ
 พ.ศ. ๒๔๘๐ และก็ยังไม่ได้เกิด
 สมบูรณ์ เหตุใดท่านจะรู้ว่าอีกจาก
 ใหม่จะต้องเกิดขึ้นโดยเสนองบประมา
 ติใหม่ นี้ประการหนึ่ง ในหลักการ
 เราควรจะเสนอพระราชบัญญัติ
 งบประมาณ(ฉบับที่๒)พุทธศักราช ๒๔๘๗
 เห็นจะดีกว่า เพราะเหตุว่าท่าน
 รับรองว่าจะเสนอกลับบัญชีคำกล่าว
 นี้เราจะทำให้ผิดจากข้อบังคับ แต่

ระเพณีซึ่งเรารักษาไว้โดยเคร่งครัด
 ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ชอบที่จะให้ทำ
 นั้น และถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่
 การที่ได้เสนองบประมาณ พ.ศ.-
 ๒๔๘๐ ท่านได้แสดงท่วงทึงว่าคัม
 ภารที่จะทำขึ้นใหม่ ในการที่ท่านรับรอง
 ท่านพูดเฉพาะรายจ่ายพิเศษ ๆ ท่าน
 ธิงเป็นผู้แสดงว่ในการจ่ายเงินพิเศษ
 นี้ เราพึ่งจ่ายจากเงินคงคลัง เพราะ
 พุดว่าเราจะได้ผลตอบแทน แต่ทว่า
 ในการจ่ายเงินเพิ่มก็มีผลในทางตอบ
 แทน ในการจ่ายพิเศษ หาได้เกิดขึ้นไม่
 เพราะฉะนั้นการที่ท่านได้ให้คำรับรอง
 มื่อครั้งก่อน จึงเห็นว่าผิดคืบในคำที่
 ท่านกล่าวในครั้งนี้

ในวิธีที่เราจะพิจารณางบประมาณ
 นี้ ถึงแม้ว่าเราจะได้ผ่านไปโดยดีว่า
 ถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้าก็มีข้อที่จะคัดค้าน
 ในการที่เราจะควรตั้งรายจ่ายในวิธี
 อยางใด แต่ถ้าหากว่าข้าพเจ้าจะถือว่าคำ
 รับรองของท่านคือสภาฯ เมื่อครั้งเสนอ
 พระราชบัญญัติงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๐
 ว่ารวมถึงการบางอย่างซึ่งจะต้องทำซึ่ง
 จะได้เสนอมานั้น ข้าพเจ้ายินดีที่จะรับว่า
 กิจการบางอย่างไปในทางบำรุงประมุ-

ชนให้สมบูรณ์ขึ้นในทางเศรษฐกิจและ
 การศึกษา ในรายจ่ายพิเศษซึ่งท่านได้
 ตั้งมาใหม่ ซึ่งมีหลักการใหญ่และสำคัญ
 ที่สุกก็คือว่าการจ่ายเงินเพื่อบำรุงกำลัง
 ทางเรืออีกหกล้านบาท ข้าพเจ้ารู้สึก ๆ
 ว่าประเทศสยามเวลานั้นจำเป็นจะต้องมี
 กำลังอันเข้มแข็งเพื่อรักษาอาณาเขตทาง
 ผังทะเลไว้เป็นจำนวนมากมาย บัญญา
 ว่าเราจะบำรุงเวลาใดกาลใดและสถานที่
 นั้น เป็นปัญหาที่เราควรจะพึงกิด แต่ถ้
 หากว่าเราจะสองกะงบประมาณที่
 รัฐบาลเสนอมาซึ่งสภาฯ จะอนุมัติใน
 พ.ศ. ๒๔๘๐ นั้น ข้าพเจ้าขอรวบรวม
 ว่า กระทรวงกลาโหมจะไ้รับงบประมาณ
 ถึง ๓๓ ล้านบาทรวมทั้งงบประมาณ
 เพิ่มเติมนี้ด้วย ถ้าคิดจำนวนพลเมือง
 เฉลี่ย แล้วคนหนึ่งเป็นเงิน ๒ บาท
 ๕๔ สตางค์ และถ้าคิดเทียบวิธีการ
 ที่รัฐบาลเสนอจ่ายเพื่อให้แก่เศรษฐกิจ
 และการศึกษาของประชาชน จะเทียบ
 ได้ดังนี้ เกษตร ๘ ล้าน ๘ แสนบาท
 ซึ่งเฉลี่ยแล้วพลเมือง จะได้รับเพียง
 ๖๐ สตางค์ก้อหนึ่งคน ภายในการ
 ศึกษาเพียง ๑๓ ล้าน ซึ่งก็กเฉลี่ยแล้ว
 กงหนึ่งบาทเศษ เพราะฉะนั้นในวิธีนี้
 จะเห็นว่าในการตั้งงบประมาณ เรา

ทำการบำรุงประเทศน้อยไป ในการที่เรา
จะคิดเพิ่มเติมกำลังรบ หรือกำลัง ออโร
ก็ถาม ข้าพเจ้านึกว่าเราจะต้องคำนึงถึง
ฐานะของราษฎรเป็นส่วนใหญ่ ข้าพเจ้า
ไม่ได้คิดว่าเราไม่มีวิธีการที่จะบำรุง
หรือว่าไม่ควรจะบำรุงกำลังของประเทศ
สยามก็หาไม่ แต่วิธีการที่เราจะบำรุง
นั้นจะบำรุงด้วยวิธีใด ประเทศสยาม
ข้าพเจ้า ได้กล่าวแล้วว่าเรามีสัมพันธ-
ไมตรีกับต่างประเทศเป็นอันใหญ่ และ
สัมพันธไมตรีนั้นเรารักษาไว้ประกาศ
นโยบาย และการที่จะรักษาเอกราชนั้น
เราใช้สติปัญญาเป็นเครื่องประกอบ
หาได้ใช้อำนาจไม่ ข้าพเจ้านึกว่าจะ
กล่าวให้มากความ ไปนั้นก็จะเป็นการ
กระทบกระเทือน แต่ว่าถึงอย่างไรก็
ส่วนที่จะบำรุงกำลังทางเรื่อนั้น ข้าพเจ้า
เห็นว่าเป็นการจำเป็น แต่จำเป็น
ในเวลาใดแค่นั้นอย่างใดนั้น เป็น
ปัญหาที่ประชาชนจะโต้พิงกกัน และ
เมื่อครั้งที่สภาผู้แทน ราษฎร อนุมัติเงิน
๑๘ ล้านบาทนั้น ข้าพเจ้าเป็นคนหนึ่ง
เป็นผู้สนับสนุน และขอลดเวลาจาก
๖ ปีมาเป็น ๕ ปี เพราะข้าพเจ้าคาก
การได้ อำนาจของประเทศสยามเรา
อยู่ได้ก็ด้วยกำลังกองทัพเรื่อนั้นสามารถ

แต่เมื่อครั้งนั้นท่านเสนาบดี การไม่ได้
รับรองคำของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบแล้ว
ว่า ได้คำการไว้แล้วว่า จะมีการขอเงิน
อีก ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่มีความรู้ในทาง
ยุทธศาสตร์ก็ตามการได้ถูกต้อง ฉะนั้น
จึงได้ทำให้เป็นที่ข้องใจแก่ข้าพเจ้า และ
ถ้าหากว่าทางรัฐบาลจะ ได้เสนอเงิน
บำรุงการศึกษาหกล้าน เพราะถูกข้อ
หกล้าน ข้าพเจ้าก็จะไม่มีข้อคัดค้านเลย
แม้แต่น้อย แต่ในการที่เราจะบำรุง
บึงกันประเทศให้เริ่มแข็งนั้น ข้าพเจ้า
นึกว่าเราควรจะบำรุง ประชาชน ให้มี
ฐานะอันมั่นคง เพื่อเอาความสมบูรณ์
ของราษฎรเหล่านั้นมาเป็นหลักประกัน
บึงกันประเทศ เราจะเอาความแค้น
แค้นของประชาชน ทั้งประเทศมาเป็น
หลักบึงกันนั้นหาควรไม่

นายเขียน กาญจนพันธ์
ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรปราการ
กล่าวว่า ตามที่รัฐบาลได้เสนอร่าง
พระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมเข้า
มาสู่สภา นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่คิด
ข้อบังคับการ ประชุมปรึกษาของสภา
ผู้แทนราษฎรตามข้อ ๘๐ เพราะข้อ

ผมไม่มีปรากฏอยู่แล้วว่า ถ้าจำนวน
หรือรายจ่ายที่อนุมัติในงบประมาณ
จำเป็นปรากฏว่าไม่พอแก่ความต้องการ
ก็มีข้ออย่างอื่น ๆ นับตั้งแต่วันได้
เมื่อร่างพระราชบัญญัติงบประมาณ
พ.ศ. ๒๔๘๐ เข้ามาสู่สภาฯ นั้นเป็น
กฎหมาย ซึ่งได้มีการอภิปรายกันถึง
ในวัน เมื่อสรุปความอภิปรายของ
สมาชิกส่วนมากก็มีเสียงของสมาชิกสภา
ผู้แทนราษฎร ต้องการบำรุงประเทศ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือว่า การศึกษา
และการเศรษฐกิจและการเกษตรก็มี
เพราะว่าสภาฯ นี้ได้วางวอนหรือร้องขอ
ประชุมนี้ว่าความจำเป็นรัฐบาล
ทรงไม่พอจึงได้เสนองบประมาณเพิ่ม
สมมติเข้ามา สิ่งสำคัญก็คือการประดุม
ศึกษา ซึ่งเป็นความต้องการของสมาชิก
อีกคนส่วนมากอยู่ ในประการที่สอง
การบำรุงการขนส่งนี้อยู่ในเศรษฐกิจ
ประการที่ ๓ ขอเพิ่มในการวิทยุกระจาย
เสียง นี้อยู่ในเรื่องการเศรษฐกิจ และ
พัฒนาความสงบของประชาชนในข้อที่ ๔
ก็คือการบำรุงกองทัพเรือ ๆ นั้น เมื่อปี
พ.ศ. ๒๔๘๘ รัฐบาลได้เสนอพระราช
บัญญัติบำรุงกำลังทางกองทัพเรือขึ้น

ข้าพเจ้าได้ทำการล่วงหน้าแล้วว่า เงิน
จำนวน ๑๘ ล้านบาทนั้น คงจะไม่พอ
กับความต้องการ ข้าพเจ้าจึงได้ขอ
เสนอแปรรูปที่เพิ่มเติมอีกเป็น ๒๐ ล้าน
บาท แต่ว่าเสนาธิการเห็นว่าพอความ
ต้องการแล้ว แต่บริษัทที่เพิ่มเข้ามานั้น
ข้าพเจ้าเห็นด้วย เพราะว่ากำลังทาง
เรือ นั้น เห็นว่าเท่าที่เสนาธิการบอกว่า
เท่าที่กำลังเรือรบใน พ.ศ. ๒๔๘๘ นั้น
ในสมัยนั้นกับในสมัยนี้เหตุการณ์ผัน
แปรไป ความเจริญของการทหารย่อม
เปลี่ยนแปลง กำลังทัพเรือที่เราได้
๑๘ ล้านบาทนั้น ในขั้นความจำเป็น
บังคับและด้วยจำนวนเงินเท่านี้เราจะได้
กองทัพเรือที่ไม่สมสมัยและไม่เหมาะสม
กับประเทศเรา การทหารนั้นข้าพเจ้า
เห็นว่าเป็นของสำคัญอย่างยิ่ง ข้าพเจ้า
เห็นว่าควรระยกไว้เป็นอันดับหนึ่ง การ
ทำมหากินและเราจะอยู่ได้ด้วยก็เมื่อ
เรามีรัฐประเทศของเราอย่างมั่นคง เช่น
เราไปปลุกบ้านอยู่ในป่าแล้ว เราไม่ทำ
ไว้ไว้เสียก่อน เราจะนอนคาทลัมได้
อย่างไร และประการที่ ๕ คือ การ
จัดตั้งสถานีเกษตรกรรมทดลองกลาง
นี้เกี่ยวกับการเกษตร จำเป็นอย่างยิ่งที่
ประเทศสยามเราควรจะตั้งสถานีทดลอง

กลางมาเสียนานแล้ว เพราะเวลานี้กรม
เกษศร ได้ทำการ ขยาย พันธุ์ ชาวเป็นปีที่
สอง ข้าพเจ้านับสนอย่างเต็มที่ เพราะ
ตั้งแต่เริ่มมารัฐบาล ได้เคย ขยาย พันธุ์
ข้าวปลูกแจกให้แก่ราษฎร ปีละสองพัน
ลิตร ครั้งแรกก็เปิดสภา ฯ ข้าพเจ้า
ข้องใจในข้อนี้มากอยู่ และมาในบัดนี้
เฉพาะจังหวัด ของข้าพเจ้า อย่างเดียว
เฉพาะอำเภอเดียว มีถึง สองพันกว่าถึง
นับว่า ได้ผลเป็นที่พอใจเป็นอันมาก แต่
การขยายนั้นข้าพเจ้าอยากจะทำในข้อ
บกพร่อง คือว่าเราจะขยายแต่ปริมาณ...

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า นั้น
นอกเรื่อง ขอให้รวบรวมอยู่ในวงการ

นายเขียน กาญจนพันธ์
ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรปราการ :
กล่าวว่า ส่วนกำลังคนของเรายังไม่ขาด
ไม่พอ เพราะฉะนั้นกรมเกษศรพยายาม
เอาเงินจำนวนนี้เพื่อเพาะคนของเราให้
มีพอกับความต้องการ การที่รัฐบาล
เสนอมานี้ข้าพเจ้าพอใจ สมาชิกส่วน
มากคงมีความพอใจ ไม่น่าจะมีตาร
อภิปรายต่อไปอีก ข้าพเจ้าขอเสนอให้
ลงมติ ผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรอง
มีสมาชิกรับรอง

นายทองม้วน อติจักร ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดมหาสารคาม : กล่าว
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ ควรจะมี
อภิปรายต่อไปให้ทราบเหตุผลต่างๆ
เสียก่อน เพราะว่ามีสมาชิกออกมาก
อภิปรายในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าขอให้
อภิปรายต่อไป ผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรอง

ก. ยูเกียง ทองสงฆ นายสวส
ยูวะเวส รับรอง

ประธานสภา ฯ : กล่าว
ผู้ใดเห็นควรจะอภิปรายต่อไป ขอให้
โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิยกมือ ๓๔ ท่าน

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า ผู้
ไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิยกมือ ๔๔ ท่าน

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า เป็น
อันว่าลงมติ ข้าพเจ้าขอให้ที่ประ
วินิจัย ผู้ใดเห็นว่าควร รับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์

ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ในเรื่องนี้มีประเด็นที่เรา
ต้องพุดกันอยู่สองประเด็น คือว่ามี
ข้อบังคับหรือไม่ และควรรับหลักการ
หรือไม่ เพราะฉะนั้นขอให้ลงมติ

พระราชบัญญัตินั้นเสนอมาถูกต้องบังคับ
ขอให้งดมติในตอนนี้เสียก่อน
แต่ขอฝากให้ลงมติว่าพระราชบัญญัติ
นั้นมาถูกต้องหรือไม่

ก. ผู้เที่ยง ทองลงยา นายเสียง
พล รับรอง

ประธานสภา ฯ : กล่าววา นี้
เสนอให้งดมติ ข้าพเจ้าขอให้
ปวงนิจฉย บัดนี้ที่ประชุมวิญฉฉย

มีผู้เสนอแปรญัตติเข้ามา
ถ้ากรับเหมือนกัน ขอตั้งเป็นสอง
เห็นว่า ในการที่รัฐบาลเสนอเข้ามา
ถูกต้องตามข้อบังคับของสภา หรือ

ก็ถูกต้องตามข้อบังคับของสภา ฯ
กฎหมายที่มีอยู่หรือไม่ ผู้ใดเห็นว่า
พระราชบัญญัติทั้งปวงเพิ่มเติม

ศกกราช ๒๔๙๐ ที่รัฐบาลเสนอ
มานี้ เป็นการถูกต้องตามข้อบังคับ
ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันหรือไม่ ผู้ใด
ว่าเป็นการถูกต้อง ขอได้โปรดยก

- ๑ มีสมาชิกยกมือ ๕๕ ท่าน
- ๒ ประธานสภา ฯ : กล่าววา ผู้ใด
เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
- ๓ มีสมาชิกยกมือ ๒๖ ท่าน

ประธานสภา ฯ : กล่าววา เป็น
อันว่าไม่ผิดข้อบังคับการประชุมสภา ฯ
ต่อไปข้อที่ ๒ จะขอให้วินิจฉัยว่าควร
รับหลักการหรือไม่ ผู้ใดเห็น
ว่าควรรับ
หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติทั้ง
ประมาณเพิ่มเติม พุทธศกกราช ๒๔๙๐
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๖๙ ท่าน
ประธานสภา ฯ : กล่าววา ผู้ใด
ไม่เห็นด้วยขอได้โปรดยกมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือ ๒ ท่าน

ประธานสภา ฯ : กล่าววา เป็น
อันว่ารับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ ส่งกรมมาธิการชุดใหม่
พระยาไชยยศสมันศรี รัฐมนตรี

ว่าการกระทรวงการคลัง : กล่าววา
ข้าพเจ้าเห็นว่า ควรเสนอกรมมาธิการ
วิสามัญชุดที่พิจารณา รายจ่ายเพื่อเรื่อง
จะได้นำเงินไปในทางเดียวกัน

ประธานสภา ฯ : กล่าววา ท่าน
รัฐมนตรีขอให้เสนอ ไปยังกรมมาธิการ
วิสามัญชุดที่ พิจารณา รายจ่ายของ
ประมาณป็นนี้ มีผู้ใดมีความเห็นประการ
ใด เมื่อไม่มี ข้าพเจ้าถือว่าประชุม
อันนี้ แปรญัตติภายในก็ว่า

นายกรัฐมนตรี ฯ : กล่าวว่า
๑ วัน

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า
แปดอาทิตย์ภายใน ๑ วัน

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ด : กล่าวว่า ข้าพเจ้า
ขอเสนอให้แปดอาทิตย์ภายใน ๒ วัน
เพราะว่าจะต้องพิจารณาให้ละเอียด
เกี่ยวกับอำนาจของรัฐมนตรีในมาตรา ๖
ด้วย

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า ผู้ใด
จะมีความเห็นประการใดบ้าง เมื่อไม่มี
ผู้ใดมีความเห็นประการใด ข้าพเจ้า
จะถือว่าแปดอาทิตย์ภายใน ๒ วัน

นายกรัฐมนตรี ฯ : กล่าวว่า
ข้าพเจ้าขอขอบใจท่านสมาชิกทั้งหลาย
ที่ได้แต่เห็นอกเห็นใจจนรัฐบาลไม่วินิจฉัย
จะพูดว่าอย่างไร แปลว่ามีความเต็ม
กันเป็นที่สุดในเรื่องที่เราปรองดอง
กันได้

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า วาระ
ต่อไปพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
ควบคุมการก่อสร้างอาคาร (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๗๕ ของหลวงวินทร์
ประสาศศรเวช

หลวงวินทร์ประสาศศรเวช
ผู้แทนราษฎร จังหวัดฉะเชิงเทรา :

กล่าวว่า ตามที่ข้าพเจ้า ได้เสนอ
พระราชบัญญัติการก่อสร้างอาคาร
(ฉบับที่ ๒) นี้มากเพื่อประโยชน์ว่า
ควบคุมการก่อสร้างอาคารหลังบ้าน
ข้างบ้าน เพื่อประโยชน์ที่ส่งเสริมใน
กิจการผังเมืองให้ดีขึ้น และทางประโยชน์
ในการสุขาภิบาล เพราะหาพระราช
บัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคารที่
ออกไปแล้วนั้น ยังไม่ให้อำนาจ
หน้าที่ จะควบคุมในการที่จะให้มี
ถนนหรือถนนหลังบ้านเพื่อสะดวกแก่
ขนถ่ายขยะมูลฝอยที่สะสมอยู่ตาม
บ้านและข้างบ้านนั้นได้ ทางประ
โยชน์ของเรา เช่น บิน้ำและสิ่งกีด
ขวางมีกฎหมายเกี่ยวกับให้อำนาจนั้น
และทางอื่นใดนั้นก็กฎหมายอื่นๆ
เช่น ที่พระตะบองมีแยกถนน
ถนนหลังบ้านและข้างบ้านนั้นเขาทำ
มาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า เห็นว่าถ้า
มีกฎหมายนี้ควบคุมแล้วจะเป็นประโยชน์
ในการสุขาภิบาลเป็นอันมาก ขักท้วง
ในกรุงเทพฯ เราจะเห็นแต่เฉพาะ
หน้าบ้านเป็นของสะอาด ถ้ามองไป
ข้างหลังจะเห็นแต่สิ่งสกปรกโสโครก
ต่างๆ เต็มไปหมด เมื่อเป็นเช่นนั้น
ย่อมเป็นเหตุให้เกิดที่จะทำลายชีวิต

ประชาชนให้หมดไปตั้งไป เทากับ
พุทธมรณ ข้าพเจ้าซึ่งมาใน
นี้ จึงได้พยายามที่จะให้การ
บาลของชาติก็ยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้น
กฎหมายในการก่อสร้างนี้ก็ออกไป
จะเป็นประโยชน์ คือ ๑. เป็นการ
ทุกในการถ่ายเทของลมฝอย และ
กระ ๒. เป็นประโยชน์ในการถ่าย
อากาศ ๓. เพื่อประโยชน์ในการกั้น
ที่จะเกิดขึ้น ๔. เป็นประโยชน์ใน
ฝั่งเมือง ซึ่งจะทำให้บ้านเมืองสวย
และข้าพเจ้าขออธิบายให้ที่ประ-
ทับรายข้อที่ข้าพเจ้าขอแก้กฎหมาย
ข้อนี้ คือ เพราะการก่อสร้าง
วิธีใหม่ให้เจ้าของอาคารที่จะก่อ
ขึ้นใหม่เว้นที่กินตอนคานหลังและ
ข้างของอาคารทั้งสองด้านไว้มี
กว้างไม่น้อยกว่า ๓ เมตร ตลอด
ยาวและความสูงของอาคารนั้น
กำหนดสำหรับชนด้วยสิ่งใดก็ตาม
การปลูกสร้างห้องแถว ก็กั้นแถวให้มี
แคบแถวหนึ่งยาวไม่เกิน ๓๐ เมตร
จะ ต้องเว้นเป็น ที่ว่างไว้เพื่อ
ข้างถนนข้าง ๆ คือ ถนนข้างบ้าน
หลังบ้านแถวละไม่น้อยกว่า ๓ เมตร

ดังนี้เป็นคน ข้าพเจ้าหวังว่าท่านสมาชิก
ทั้งหลายในสภาฯ นี้ที่ได้เห็น และที่
ได้เอาใจใส่ในการสาธารณสุขของชาติ
และที่จะให้ชีวิตของประชาชนของเรา
เจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้น คงจะรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ เพราะเวลานี้
เนื่องจากที่ไม่มีกฎหมายควบคุมให้คดียิ่ง
ขึ้น จึงทำให้เราเสียชีวิตของประชาชน
ของเราลงไปเป็นอันมาก ประเทศที่
เขาเจริญแล้ว ความตายในพื้นหนึ่ง
๕ ถึง ๑๐ แต่ประเทศเราดังมาก คือ
ถึง ๑๔ ถึง ๒๔ คน ดังนี้ เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าหวังว่าสภาฯ นี้คงจะรับหลักการ

น.ต. หลวงข้าราชการนคร.น.

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :
กล่าวว่า ความดำริในการที่จะให้มีตรอก
หลังบ้านและข้างบ้านนั้น ย่อมเป็นสิ่ง
ที่พึงประสงค์ และความคิดเห็นของ
ท่านสมาชิกผู้หนึ่งก็ตรงกันกับความคิด
เห็นใน ชั้นที่กระทรวงมหาดไทยได้
ดำเนินการต่อไป แต่ในการที่ไม่สามารถ
จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
นี้ไว้ได้ ก็เนื่องด้วยเหตุผลซึ่งเป็นสาร-
สำคัญอยู่ ๒ ข้อ คือ ข้อ ๑. การที่จะมี

บทบัญญัติเพิ่มเติมที่พระรชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคารนั้น เป็นการไม่สมควร เพราะเหตุว่าเรื่องที่ท่านเสนอ ไม่เกี่ยวกับการก่อสร้างอาคารประการใด ส่วนพระราชบัญญัติเกมนั้นเราควบคุมแต่การก่อสร้างอาคารเท่านั้น นี่เป็นเรื่องที่จะเอาเรื่องที่ดินของเอกชนมาเป็นสาธารณะ ข้อที่ ๒ ในการที่จะเอาที่ของเอกชนมาเป็นสาธารณะเช่นนี้ ในพระราชบัญญัติก็ไม่มีวิธีการที่จะให้เสียค่าทดแทน เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะชักกั้นโยกย้ายและพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ก็เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วสำหรับความที่วโรนนั้นจึงควรจะไปพิจารณาในพระราชบัญญัติซึ่งรัฐบาลตั้งใจจะเสนอในโอกาสต่อไปอีก ๒ พระราชบัญญัติ คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยถนน และพระราชบัญญัติว่าด้วยการผังเมือง และความมกิดในการที่จะให้มีครอกหลังบ้านเช่นนี้ หรือ ข้างบ้านนั้น ความรูปของเรื่องควรจะได้อยู่ในพระราชบัญญัติผังเมืองซึ่งรัฐบาลจะเสนอในกาลต่อไป พระราชบัญญัติผังเมืองนั้นเรื่องที่จะต้องพิจารณาเป็นอันมาก และเป็น

การยากที่จะพิจารณา บัญหาในเรื่องเจ้าหน้าที่ว่าเมื่อออกพระราชบัญญัติไปแล้วจะมีเจ้าหน้าที่บริหารให้เป็นตามพระราชบัญญัติหรือไม่ นั้น ยังอยู่ระหว่างพิจารณา เพราะฉะนั้นรัฐสภาใครที่จะขอแก้เพียงรบเรื่องนี้ไปพิจารณา เพราะในความมกิดความที่ดินนั้นคงมีอยู่แล้ว

หลวงวันนทร์ ประสาศครผู้แทนราษฎร จังหวัดจันทบุรี กล่าวหา ข้าพเจ้ามีความผิดที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จะรับเรื่องไปพิจารณา แต่ข้าพเจ้าขออภิปรายสักเล็กน้อยว่าพระราชบัญญัตินี้ควรอยู่ในพระราชบัญญัติผังเมืองมีความจริงข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นอย่างนี้จะให้อยู่ในพระราชบัญญัตินั้น แต่ข้าพเจ้าพยายามจะเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เหมือนกัน แต่เห็นว่าร่างที่ใหญ่โตเหลือเกิน ซึ่งถ้าจะแก้ไขเหล่านี้แทรกไว้ข้างท้ายก็จะเป็นประโยชน์ แต่ที่รัฐบาลรับไปเสนอ ข้าพเจ้าพอใจ และหวังว่าท่านคงจะพิจารณาในโอกาสอันเร็วเพื่อที่จะได้ใช้เร็ว ๆ ทุกวันเสียที

ประธานสภา ฯ : กล่าววา
เห็นว่าควรจะต้องร่างพระราชบัญญัติ
ให้รัฐบาลพิจารณาขอรับหลักการ
ไปพร้อมกัน

มีสมาชิกยกมือส่วนมาก
ประธานสภา ฯ : กล่าววา เป็น
คือให้รัฐบาลมีเรื่องน ไปพิจารณา
รับหลักการ คือไปทางรัฐบาล
ให้เปลี่ยนระเบียบวาระ คือ ให้เอา
ระเบียบวาระที่ ๔ ร่างพระราชบัญญัติ
เจ้าหน้าที่ พหุศักราช ๒๔๗๕

กรรมวิธีการ วิชาผู้พิจารณาเสร็จ
แล้ว เสนอให้พิจารณาในวาระที่ ๒
ครั้งที่ ๓ ต่อไป เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน
สภาเจ้าถือว่าประชุมอันยุติ

เลขานุการสภา ฯ : อ่านวา
มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓
มาตรา ๔ มาตรา ๔ ทวิ มาตรา ๕
มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘

นายทองอยู่ พุดพันธ์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดชลบุรี : กล่าววา
สภาผู้พิทักษ์ไม่ทัน เพราะฉะนั้นขอ
ให้อ่านซ้ำ ๆ หน่อย

เลขานุการสภา ฯ : อ่านวา
มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑
มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔

มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗
มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐

นายทองอยู่ พุดพันธ์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดชลบุรี : กล่าววา
ในมาตรา ๑๗ นี้ ข้าพเจ้าได้ขอแปร
ญัตติไว้ ก็คือว่า "ภายใน ๒๕ ชั่วโมง
นั้น" ได้แปรญัตติเป็น ๔๘ ชั่วโมง คือ
๒ วัน การไปยั้งที่ว่าการอภิปรายภายใน
กำหนดคือสิบสี่ชั่วโมงนั้นอาจจะบรรลุตั้
ขึ้นได้โดยไปไม่ทัน เพราะฉะนั้นเรา
ควรจะให้โอกาสในการที่จะ ไปแจ้งให้
เป็นเวลาพอสมควร เป็นการไม่เสีย
ตัวกันทั้งสองฝ่าย ด้วยเหตุนี้แหละ
ถ้าหากเป็น ๔๘ ชั่วโมงเท่าที่แปรญัตติ
แล้ว จะเป็นการที่ดีไม่ใช่น้อย

นายมงคลรัตน์ วิจิตร
กรรมวิธีการ: กล่าววา มาตราที่
กรรมวิธีการได้ร่างมา และที่รัฐบาล
เสนอมานั้นได้ตรวจดูแล้วตรงกับพระ
ราชบัญญัติราชบัณฑิตสภา นี้ก็ออกไป
แล้ว มาตรา ๑๘ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง
อะไรนอกจากกรรมวิธีการได้เพิ่ม
ที่ตั้งหน่วย ทหารขึ้น เพื่อสะดวก
แก่กิจการของทหารเท่านั้น

ประธานสภาฯ: กล่าวว่า เมื่อมีความเห็นไม่ตรงกัน ข้าพเจ้าขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ที่มีความเห็นควรให้เป็นไปตามร่างของกรมการปกครองยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนมาก

ประธานสภาฯ: กล่าวว่า เป็นอันว่าผ่านไป

เลขาธิการสภาฯ: อ้างว่า มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓

นายทองอยู่ พนมพินันต์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชนบทบุรี: กล่าวว่า มาตรา ๒๓ นั้นเป็นมาตราสำคัญ คือเป็นมาตราที่จะขึ้นฎีกาประหารชีวิตนักโทษทหารภายใน ๔๘ ชั่วโมง ข้าพเจ้าเห็นว่าควรกำหนดเวลาเพียง ๔๘ ชั่วโมงให้ยื่นฎีกา หากพ้นจากนั้นไปแล้วจะต้องถูกลงอาญาประหารชีวิตนั้นเป็นการรวดเร็วเกินไป ในร่างพระราชบัญญัติที่เราได้พิจารณาจนมา เมื่อ ๒ ปีที่แล้วนั้น กิ่งก่าได้กำหนดเวลาเพียง ๔๘ ชั่วโมงไม่ตั้งอย่างไรก็นักโทษนั้นไหนๆ ก็จะถูกประหารชีวิตแล้วเหตุใดเราจึงจะไม่ยอมผ่อนผันอีกเวลาให้เขา

ยื่นฎีกาภายในจำนวนชั่วโมงที่มากกว่าเล่า เมื่อถูกพิพากษาให้ประหารชีวิตเท่านั้น จิตใจของนักโทษนั้นจะเป็นอย่างไร จิตใจของเราหาใช่เป็นธรรมดาไม่ ย่อมเปลี่ยนแปลงไปด้วยความเสียเศร้าโศก เพราะฉะนั้นในระยะเวลาดังกล่าว ชั่วโมงนี้อาจจะคิดอะไรในทันใด ย่อมเลื่อนลอยไป ข้าพเจ้าจึงได้แปรญัตติให้เป็น ๗๒ ชั่วโมง คือ ๓ วัน ๓ คืน เพื่อให้เวลาตรึกตรองมีศักดิ์ขึ้นเป็นที่สุดแล้วแต่ความกรุณาของสภาฯ นี้จะอนุมัติให้ประหารชีวิตใน ๔๘ ชั่วโมง หรือจะยืดเวลาออกไปเป็น ๗๒ ชั่วโมงตามคำแปรญัตติของข้าพเจ้า

พ.อ. พระชยเสนีย์

กรมการ: กล่าวว่า ในวิธีพิจารณาหรือในการจัดการ ศาลทหารไม่กำหนดระยะเวลาการประหารชีวิต เพราะตามประมวลกฎหมายอาญาบทมาตรา ๖ มีว่า เมื่อผู้ใดต้องถูกประหารชีวิตแล้วก็ต้องจัดการไปตามคำพิพากษา และในพระธรรมนูญศาลทหารก็บัญญัติไว้ด้วยว่า เมื่อผู้ใดต้องพิพากษาให้ประหารชีวิต เมื่อผู้มีอำนาจทาง

นั้นก็ แล้วก็ ไปจัดการทำตามคำ
 กษานันส่วนที่บัญญัติไว้ ๕๘ ชั่วโมง
 พระ ราช บัญญัตินั้นก็เป็นการผ่อนผัน
 เพื่อให้มีกำหนดระยะเวลาแน่นอน
 ซึ่งเป็นการผ่อนผันให้แก่ผู้ที่ต้อง
 ประหารชีวิตแล้วส่วนในข้อที่ข้อใจ
 นี้ให้โอกาสแก่ผู้ที่ต้องคำพิพากษา
 พิการเพื่อพระ ราช ทาน อภัย โทษนั้น
 กฎหมายมาตรา ๓๓ ทางทหาร ได้วาง
 กำหนดไว้ว่า ให้เจ้าหน้าที่จัดการ ให้
 ไปตามความประสงค์ ของผู้ที่ต้อง
 พิพากษาทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ได้คัดรอน
 ไรเลย และการกำหนดระยะเวลาไว้
 นั้นก็ เพื่อ จะ ปฏิบัติตามคำพิพากษา
 ประสงค์ของผู้บังคับบัญชาให้เสร็จสิ้น
 เพื่อให้ต้องความ วินัย ให้เด็ดขาด
 เพราะ ว่า ถ้าจะ ต้อง ร้อง ขอล่า ย้อย อย่าง วิถี
 ธรรมดาแล้ว อาจจะเป็นการไม่ถูกต้อง
 มีคำสั่งที่โต้แย้งกันไว้ เพราะฉะนั้น
 ให้กำหนดระยะเวลาไว้เสียให้แน่นอน
 นายทองอินทร์ ภู่วัดมนต์ ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี: กล่าววา
 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
 ทั่วด้วยกัน ข้าพเจ้าจำไว้ว่า

กฎหมายจะเป็นให้ขอพระราช ทาน อภัย
 โทษได้ภายในกำหนด ๖๐ วัน แต่จะแน่
 อย่างไรข้าพเจ้าขอเวลาตรวจดูเล็กน้อย
 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
 กำหนดไว้เป็น ระยะเวลา ๖๐ วัน
 ใน ระยะเวลา นั้นผู้ที่ต้องโทษประหารนั้น
 ขอที่จะขอ พระ ราช ทาน อภัย โทษ ได้
 แต่ในกรณีผู้ที่ต้องคำพิพากษาเกี่ยวกับ
 พระราชบัญญัติเรือนจำทหารนี้จะให้ขอ
 พระ ราช ทาน อภัย โทษภายในกำหนด
 ๕๘ ชั่วโมงนั้น เราเห็นว่าผู้ที่ต้อง
 โทษทาง กฎหมายพลเรือนกับผู้ต้อง
 โทษซึ่งจะ ต้อง ชน ศาล ทหาร นั้นมีระยะ
 ต่างกันถึง ๕๘ วัน ทั้งนี้ ข้าพเจ้า
 จึง ไม่ เห็น ชอบด้วย แต่ในบทมาตรา
 ๓๓ นั้น ข้าพเจ้ามีความ ซึ้งใจ อยู่ เป็นอันมาก
 จึงขอเรียนเป็นชั้น ๆ ไป คือ ในตอน
 แรกกฎหมายว่าด้วยคำพิพากษา
 ให้ประหารชีวิตแล้ว ให้ได้จึงมา
 บัญญัติไว้ให้กฎหมายเรือนจำซึ่งวิธีตั้ง
 น่าจะอยู่ในธรรมนูญศาลทหาร หรืออยู่
 ในประมวลวิธีพิจารณาศาลทหารยิ่งกว่า
 กฎหมายเรือนจำ แต่ข้าพเจ้าเสียใจ
 ที่ไม่ได้มีโอกาสนำเรื่องนี้ขึ้น จึง

ขอให้ท่านกรมการพิจารณาว่า การ
ที่บัญญัติไว้เช่นนี้ จะถูก ค้องตามวิธี
เขียนกฎหมายหรือไม่ประการหนึ่ง อีก
ประการหนึ่งการที่เราจะนำผู้ที่ต้อง
โทษประหารชีวิตให้เขาไม่มีโอกาส
ขอพระราชทานอภัยโทษนั้น ในระยะ
เวลานั้นๆ เช่นนี้ ไม่เป็นการสมควร
เพราะว่าผู้ที่ต้องคำพิพากษาให้ประหาร
ชีวิตแล้วผู้นั้นจะรู้สึกมีจิตใจไม่ปกติ
และในระยะเวลา ๔๘ ชั่วโมงที่จะเขียน
ฎีกาเพื่อทูลเกล้าขอร้องฎีกาขอรับพระ-
ราชทานอภัยโทษในเวลากระชั้นกัน
เช่นนั้นน่าจะทำได้ อาจจะมีส่วน
กวดเผื่อที่ต้องโทษประหารชีวิตนั้น อาจ
จะมีในกรณีที่ผิดโทษหนักเป็นเบาจาก
ประหารชีวิตเป็นตลอดชีวิตหรือพระ-
ราชทานอภัยโทษเสียก็ได้ แล้วแต่
เหตุผลในทางการเมือง เราให้ระยะ
เวลาอันสั้น ๔๘ ชั่วโมงแก่ตามประมวล
วิธีพิจารณาความอาญาให้เวลาดัง ๖๐
วันนั้น ดูเหมือนเป็นการไม่เสมอภาค
กันนัก ข้าเจ้าใคร่จะให้กรมการ
พิจารณาอีกครั้งหนึ่งว่า การที่เราจะ
เปลี่ยนจาก ๔๘ ชั่วโมงเป็น ๘๒ ชั่วโมง
ตามคำแปรญัตติ คือเพียงอีก ๓ วันนั้น

จะเป็นการเสียหายแก่ทางราชการ
อย่างไร.

พ.อ. พระขรรค์ชัย ทรกรรมา-
ชิการ: กล่าวไว้ ประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา มาตรา ๒ ไม่
บังคับแก่กิจการ ในฝ่ายศาลทหารเด
และในประมวลวิธีพิจารณาความอาญ
คำว่าศาล ในที่นั้นหมายถึงศาลยุติธรรม
ไม่ใช่กรอบจำกัดกิจการฝ่ายศาลทหาร
และในเรื่องอภัยโทษตาม มาตรา
๒๖๑ เป็นต้นไป ก็บังคับแก่ผู้ต้อง
คำพิพากษาในศาลยุติธรรมเท่านั้น ไม่
บังคับในกิจการของผู้ที่ต้องคำพิพากษา
ฝ่ายศาลทหาร ส่วนในศาลทหารนี้
มีประมวลอาญาทหาร พ.ศ. ๑๓๕
มาตรา ๖ ที่แก้ไขแล้ว แปลว่าผู้
ต้องคำพิพากษาประหารชีวิตก็ให้
ไปจัดการเสีย และในพระราชธรรมนูญ
ศาลทหารก็ได้บัญญัติไว้ก่อนหนึ่ง
ผู้ใดต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิต
แล้ว เมื่อได้รับอนุมัติจากผู้มีอำนาจ
ทางศาลทหารแล้ว ก็ให้อำนาจไปจัดการ
ตามนั้น เพราะฉะนั้นจะแลเห็นได้
วิธีการของศาลทหารก็ศาลพลเรือน
หรือวิธีอภัยโทษของศาลพลเรือน

บุคคลทหาทไม่ได้เกี่ยวข้องกับคดีข้อ
 นี้เลย เพราะฉะนั้นจึงให้นำมา
 บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเรือนจำ
 ทหารนี้ ส่วนข้อที่ขอใจว่าทำไมจึง
 นำมาบัญญัติไว้ในเรื่องอภัยโทษใน
 กฎหมายเรือนจำนั้นก็เพราะเห็นว่าควรที่จะ
 ให้อำนาจไปประหารชีวิตนั้นเป็นส่วนหนึ่ง
 ของทางของรัฐบาล ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ
 ศาลผู้ที่จะเอาตัวไปจัดการตามคำ
 พิพากษานั้นก็เป็นเจ้าหน้าที่เรือนจำ
 เพราะฉะนั้นจึงมาบัญญัติไว้ในที่นี้เป็น
 การเหมาะสมที่จะบัญญัติไว้ในที่อื่น.

ขุนพิเคราะห์คดี ผู้แทน
 ฝ่ายตุลาการจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าวว่า
 เรื่องนี้ไม่ควรบัญญัติไว้ในพระราช-
 บัญญัติเรือนจำทหาร เพราะกระทรวง
 ฝึกครองทหารมาตรา ๕ บอกแล้วว่า
 ศาลทหารบกทหารเรือ ได้เกี่ยวข้องกับ
 กฎหมาย อาญาที่เราให้ประหารชีวิต
 ภายใน ๖๐ วันคือกฎหมายอาญาที่เราแก้
 ในเรื่องให้เอาตัวไปประหารชีวิตมิได้
 บัญญัติในกระทรวงทหารเลย ขอให้
 บัญญัติกฎหมายอาญามาตรา ๑๓/๑๔ ที่
 บัญญัติองค์พิพากษาประหารชีวิต ให้เอา
 ตัวไปประหารชีวิตเสีย ถ้าเป็นผู้หนึ่ง
 ที่ควรให้พร้อมกันตลอดเสียก่อน มาตรา

๑๕ ก็นำความกราบบังคมทูลพระ-
 บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จออก จึง
 นำตัวไปประหารชีวิต นั้นบัญญัติเฉพาะ
 ศาลยุติธรรม มิได้บัญญัติในเรื่องศาล
 ทหารบกทหารเรือ ที่เรานับบัญญัติควบ
 ให้ประหารชีวิตเช่นนี้ไม่ควรถูกใน
 พระธรรมนูญศาลทหาร ทำไม่จึงไม่แก้
 ขึ้นมาทางพระธรรมนูญศาลทหาร คือ
 บัญญัติเฉพาะที่ศาลทหาร เช่น
 เป็นกบฏหรือไปเข้ากับหมู่โจรสลัดก็
 เมื่อศาลพิพากษาประหารชีวิตแล้ว ให้
 เอาไปประหารชีวิตภายในที่นั้นชั่วโมง
 นั้นจึงจะเป็นตัวบทของกฎหมาย-
 อาญา มาตรา ๑๓-๑๔-๑๕ นี้ทำไม่
 จึงโปรดมาบัญญัติไว้ในกฎหมายเรือนจำ
 กฎหมายเรือนจำนั้นเป็นกฎหมายกำหนด
 หน้าที่เจ้าพนักงาน ก็ต้องมีผู้ว่าการ
 ชั้นหนึ่ง และมีผู้บังคับหัวหน้าอีก
 ชั้นหนึ่ง และมีรัฐมนตรีอีกชั้นหนึ่ง
 ข้าพเจ้าสงสัยนัก เพราะ
 ในพระราชบัญญัติเรือนจำของเรา
 มิได้บัญญัติว่า ให้เจ้าพนักงานเรือนจำ
 เอานักโทษไปประหารชีวิตทั้งที่ข้าพเจ้า
 อ้างมาในมาตรา ๑๓-๑๔-๑๕
 ฉะนั้นจะควรประหารเมื่อไรและอย่างไร
 ไม่ควรกำหนดไว้ในที่นี้ ควรให้ผู้

บังคับบัญชาเป็นผู้สั่งการเองตามคำพิพากษาของศาลจึงถูกต้อง.

นายไค ปาณิกบุตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร : กล่าวว่าเท่าที่ข้าพเจ้าได้ฟังท่านกรรมาธิการและสมาชิกอภิปรายและตั้งที่ข้าพเจ้ายังจำได้ในฐานที่เกยอยู่ศาลทหาร เกยเกี่ยวข้องกับศาลทหารมาเป็นเวลาหลายปี ก็วิธีการของศาลทหารไม่เหมือนกับศาลพลเรือน เพราะว่าอำนาจลงโทษนั้นไม่ได้อยู่ที่กฎหมาย อยู่ที่คน เพราะฉะนั้นวิธีการไม่เหมือนกัน แต่ปัญหาเรื่องประมุขก็มีเวลา ๒๔ ชั่วโมง ท่านกรรมาธิการวางไว้ ๔๘ ชั่วโมง และมีผู้ขอ ๗๒ ชั่วโมง ถ้าท่านควรจะให้ได้ก็ควรให้เสีย ถ้าจะอภิปรายถึงเรื่องสิทธิแล้วจะไปกันใหญ่ เพราะฉะนั้นท่านควรจะให้หรือไม่ให้ ให้เสร็จไปดีกว่า

นายกรรมนตรี : กล่าวว่าข้าพเจ้าเห็นด้วยกับผู้ขอให้ยกเวลา เพราะเหตุที่ว่าการปกครองแต่ก่อนฝักกันกับเคียวนั้น คือแต่ก่อนนั้นเป็นแอบสลูททหารขึ้นตรงต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้า

อยู่หัวที่เกี่ยว เวลานั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอยู่ที่กรุงทวาย เพราะฉะนั้นการที่จะนำเสนอของผ่านนายกรรมนตรีแล้วจึงจะขึ้นไปได้ เพราะฉะนั้นควรจะมีเวลาอย่างที่สองนั้น

นายมงคล รัตนวิจิตร : กรรมาธิการ กล่าวว่า กรรมาธิการพร้อมที่จะยอม

นายทองอยู่ พุฒพิน ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยภูมิ : กล่าวว่าเท่าที่ข้าพเจ้าได้ฟัง เจ้าคุณนายกรรมนตรีอนันต์ได้ยกเวลาตามคำประมุขของข้าพเจ้านั้น รู้สึกขอบพระคุณมากที่เกี่ยวข้องแต่เรื่องยี่สิบเวลานี้ถ้าหากรัฐบาลจะกรุณาให้ยี่สิบไปให้เป็น ๑๗ วันแล้วข้าพเจ้าพร้อมที่จะสนับสนุน

ประธานสภา : กล่าวว่า ไม่ใช่ท่านประมุขที่เพิ่มนิกเคียวท่านเอง ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมในวันถัดผู้ใดเห็นควร.....

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ : กล่าวว่า กรรมาธิการเขายอมแล้ว

ประธานสภา : กล่าวว่า ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้าน ก็ให้เป็นไปตามที่มีผู้ประมุขไว้

ขุนพิเคราะห์หคต ผู้แทน
กรมตรวจหัวคชานธิ กล่าววา
ข้าพเจ้าขอคัดค้าน ถ้าเอา ๗ วันแล้ว
จะเสอไป เพราะเหตุฉะนั้นควรจะให้
กรมราชการปรึกษากันทุกคน

ประธานสภา: กล่าววา ไม่ใช่
ข้าแปรญติไว้ ๗๒ ชั่วโมง เกิม
๕๘ ชั่วโมง เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน
ข้าพเจ้าจะถือว่าที่ ประชุมอนุมติ ให้
เป็นไปตามที่ผู้แปรญติ คือเป็น๗๒
ชั่วโมงไม่มีผู้ใดคัดค้าน ที่ประชุม
อนุมติ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์
ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี:
กล่าววา มาตรา ๒๑ โหม่น ข้าพเจ้า
อ่านแล้วไม่เข้าใจ ขอตกลงกับกรม
ราชการ คือวรรค ๒ เป็นข้อยกเว้นของ
ข้อความในวรรคแรก ซึ่งให้ถือว่าเป็น
ส่วนหนึ่งแห่งพระราชบัญญัตินั้นเว้นแต่
ถ้ากรรมาธิการจะอ่านให้ค้แล้ว คือ
อาววรรค ๒ ไปคือเป็นวรรค ๑ จะ
อ่านให้ความขอได้ ไปรคพิจารณาอีก
ครั้งหนึ่ง ถ้าเป็นวรรคเช่นนั้นจะอ่านไม่
ได้ความแน ๆ

นายมงคลรัตน์วิจิตร กรรมา
ธิการ: กล่าววา ไม่ขัดข้อง ขอให้เอา

วรรค ๒ ไปวางค้กับวรรค
ประธานสภา: กล่าววา
กรรมาธิการไม่ขัดข้อง ถ้าไม่มีผู้ใด
คัดค้าน จะถือว่าที่ ประชุมอนุมติ
เป็นอันว่าอนุมติแล้ว

เลขาธิการสภา: ขอทวา
มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๕

นายทองอยู่ ภูริพัฒน์
ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี: กล่าววา
มาตรา ๒๕ นี้ข้าพเจ้าได้แปรญติไว้
คือเกิมมีเซ่น ผู้ใดเข้าไปในเรือนจำ
โดยมิได้รับอนุญาตก็ หรือบังอรรับ
จากหรือส่งมอบแก่ผู้คองขง นานามา
หรือเอาออกไป จากเรือนจำซึ่งเงิน
หรือสิ่งของต้องห้ามโดยทางใด ๆ อัน
ฝ่าฝืนข้อบังคับของเรือนจำก็ ผู้นั้น
มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
หนึ่งปีหรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือ
ทั้งจำทั้งปรับ อนึ่งข้าพเจ้าขอแปรญติ
ค้ค้ว่า "หนึ่งปี" ออกแก่เป็น "๖ เดือน"
แทนค้ว่า "เซตทหาร" ที่บัญญัติไว้ใน
วิเคราะห้ที่ค้ค้กันนั้น ทห้ความถึง
สถานที่ที่รัฐมนตรีกำหนดบุคคลอื่น
อาจไม่ทราบก็ได้ว่าที่นั้นเป็นเรือนจำ
ทหาร เข้าไปแล้วอาจจะก่อกองโทษ

หนึ่งปี อีกประการหนึ่ง ผู้ที่หาญเข้าไป
 ไปนั้นย่อมมีความหวังโยอาศัยอาว
 ญาติพี่น้องของเขาที่ผูกซึ้งอยู่ในเรือน
 จำเป็นอย่างยิ่ง จำต้องรุกรนเขาไปให้
 พบหน้า เมื่อเราบัญญัติเช่นนี้จึงเห็นว่า
 ออกจะแรงเกินไป ถ้าเรากำหนดเพียง
 ๖ เดือน และเสียค่าปรับเพียงห้าร้อย
 บาทคงเต็มแล้ว จะเป็นประโยชน์ไม่
 น้อยคือไม่แต่เพียงราชการเท่านั้น
 แม้ผู้ที่ได้รับโทษก็ได้รับความกรุณา
 ด้วย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงแปรญัตติ
 ข้อคดีหนึ่งนี้ออก แก้เป็น ๖ เดือนแทน

นายมงคลรัตน์วิชิตกรรมา
 ธิการ: กล่าวว่าท่านสมาชิกแปรญัตติ
 นั้น กรรมาธิการได้พิจารณาแล้ว
 สำหรับร่างพระราชบัญญัติเรือนจำ
 ทหารมาครานี้ กรรมาธิการได้พิจารณา
 ถึงพระราชบัญญัติว่ารทมนท์มาครา ๔๕
 ที่ได้ผ่านสภาฯ ไปแล้ว ในกรณีที่มีโทษ
 ในความผิดเช่นนี้เราบัญญัติไว้หนึ่ง
 ปีตรงกัน ครั้นจะแก้ตามผู้แปรญัตติก็
 เกรงว่าความผิดอันเดียวกัน พลเรือน
 ได้รับโทษมาก ทหารได้รับโทษน้อยก็
 จะเป็นการไม่เสมอกัน

นายทองอยู่ พุดพิน ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดธนบุรี: กล่าวว่า
 พระราชบัญญัติราชทัณฑ์นั้นเป็นฝ่าย
 พลเรือนแต่พระราชบัญญัตินี้เป็นฝ่าย
 ทหาร ความจะต้องต่างกัน การเข้าไป
 โดยไม่รู้สึกตัวนั้นกลับมีความผิดแรง
 เช่นนี้ยอมเป็นการหนักอยู่ ทางกันเช่น
 นี้ ถ้าไม่ทางกาเข้าพเจ้าก็ ไม่แปรญัตติ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์
 ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี:
 กล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ
 ขอเสนอให้ลงมติ

นายเตียง ไซยกาล ก. ยูเกียง-
 ทองสงยา รับรอง

ประธานสภาฯ: กล่าวว่าผู้ใด
 เห็นควรให้เป็นไปตามที่นายทองอยู่ฯ
 แปรญัตติขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๔ ท่าน

ประธานสภาฯ: กล่าวว่าผู้ใด
 ไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๖ ท่าน

ประธานสภาฯ: กล่าวว่าเป็น
 อันว่าให้คงเดิม

เลขาธิการสภาฯ: อ่านว่า
 มาครา ๒๕

นายทองอินทร์ กุวิพัฒน์
 พนักงานจูงวัวควายตำบลราชธานี
 กล่าวว่า มาตรา ๒๕ นี้ตามปกติเรา
 จูงวัว ไตรรูมนี้แต่การกระทรวง
 ใดใหม่มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไป
 ตามพระราชบัญญัตินี้ แต่พระราช
 บัญญัตินี้ร่างผิดมาจากที่เราเคย ได้ใช้
 มา ก็คือหน้าที่รักษาพระราชบัญญัตินี้
 ผิดจากเดิมไปคนละรูป ถ้ากรมวิชาการ
 จะรักษาการนี้ก็ให้เหมือนอย่าง
 ที่เราเคยทำเสีย

นายมงคลรัตน์วิจิตร กรรมา
 ธิการ: กล่าวว่า กรมวิชาการขอให้
 ผู้ก่อกำหนดสมาชิกสภาผู้แทน
 หน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราช
 บัญญัตินี้ และมีอำนาจที่จะออกบังคับ

ประธานสภาฯ: กล่าวว่า ไม่มี
 ผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้
 อนุมัติ หมดวาระที่ ๒ คือไปพิจารณา
 วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นควรว่าร่างที่
 พิจารณาในสมการจะออกใช้เป็นกฎหมาย
 ได้ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก
 ประธานสภาฯ: กล่าวว่า
 ยกมือเป็นส่วนมาก เป็นอันว่าให้ออก

กฎหมายนี้ไว้บังคับได้วาระต่อไป
 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย
 ลักษณะอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๕
 ของนายทองอยู่ พุฒพัฒน์

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์
 ผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น: กล่าวว่า
 ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไข
 เพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา
 หลัการของพระราชบัญญัตินี้ เพื่อให้
 จะป้องกันการให้และการรับสินบนได้
 วัตถุประสงค์ของกฎหมายนี้
 ลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ ของเราใน
 เรื่องให้สินบน ผู้ให้และผู้รับโทษตาม
 มาตรา ๑๒๕ แต่ตัวเจ้าพนักงานรับสิน
 บนนั้นเข้ากับผู้ให้ กับผู้รับ มีโทษเท่า
 กันตามบัญญัติในมาตรา ๑๒๖ แต่การ
 ลงโทษได้สูงโทษตามมาตรา ๑๓๔ และ
 ๑๓๕ ถ้าผู้ให้ยังไม่แล้ว ผู้ให้ถูกลงโทษ
 มากกว่าผู้รับ เพราะเมื่อไปขอให้
 สินบนเข้า อาจถูกผู้รับแจ้งกับเจ้าพนักงาน
 ถ้าผู้รับรับเสียก็ไม่มีเรื่องอะไร
 นอกจากเรื่องให้รับสินบนนั้นจะทราบ
 ไปถึงเจ้าพนักงานผู้รักษากฎหมาย
 หรือเจ้าหน้าที่ผู้ที่มีอำนาจที่จะหาเรื่อง
 ฉะนั้นเพื่อป้องกันการให้และการรับสินบน

ในเรื่องต่าง ๆ ระหว่างประชาชนกับ
เจ้าพนักงาน และเพื่อปราศจากเสียซึ่ง
อกติต่าง ๆ ได้ ก็จำต้องแก้ไขกฎหมาย
ลักษณะอาญาให้รัดกุมยิ่งขึ้น ข้อนี้น่าที่
ข้าพเจ้า ได้รู้สึกและสังเกตเห็นทั้ง ได้
เข้าหูบ่อย ๆ รู้สึกว่า ไม่ค่อยจะเป็นมงคล
นัก จึงได้ร่างกฎหมายฉบับหนึ่งขึ้นมา
เพื่อป้องกันในเรื่องที่จะกินสินบนกัน
ในการกินสินบนนั้น จะให้โทษเพียง โทษ
ท่านย่อมจะเข้าใจได้ ไม่จำต้องอธิบาย
ในที่นี้อีก เท่าที่ข้าพเจ้า ได้ร่างมา
ร่างขึ้นเพื่อป้องกันผู้ที่จะคอยกินสินบน
เรื่องนั้นคนภายนอกย่อม ไม่ค่อยจะมีนัก
มักเป็นคนซึ่งอยู่ภายในวงราชการเป็น
ส่วนมาก กฎหมายฉบับนั้น ผู้ให้กับ
ผู้รับมีโทษไม่เท่ากัน คือ ผู้ให้มีโทษ
มาก ส่วนผู้รับมีโทษน้อย ฉะนั้นจึง
บัญญัติ ให้ผู้ให้กับผู้รับมีโทษเท่ากัน
ใครมาแจ้งก่อนก็ได้รับผิด เราไม่เอา
โทษ แค่ว่าผู้ใดไม่มาแจ้งเราถึงจะ
ปรับโทษให้เท่ากัน คุ้มเหตุนี้ข้าพเจ้า
จึงขอเสนอให้สภา ข้าราชการหรือผู้
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

ขุนพิเคราะห์คดี ผู้แทนราษฎร
จังหวัดชุนซี : กล่าววา ในเรื่อง

ขอแก้กฎหมายอาญามาตรา ๑๒๖ และ
๑๒๕ ถ้าแก้ให้คดีแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่า
ผู้เสนอมีใ้อำนาจกฎหมายที่จะแก้ไขมาว่า
เป็นอย่างไร จึงขอชี้แจงว่า กฎหมายแก้ไข
หมายที่จะตั้งขึ้นเป็นองค์ ความผิดคน
ผู้ใดกระทำความผิดจะตั้งรับอาญา
ท่านว่ามีเกณฑ์ ๓ คือ ๑. ระยะเวลา ๒. มี
เจตนาตามมาตรา ๔๓.....

ประชาชนสภา : ... กล่าววาให้
รวบรัดเข้าหน่อย

ขุนพิเคราะห์คดี ผู้แทนราษฎร
จังหวัดชุนซี : กล่าววา ข้าพเจ้า
ขอรวบรัด ให้รับหลักการกฎหมายอาญา
มาตรา ๗ ทศกัมย์อย่างนี้ ขอให้กฎหมาย
๒๒๓ ว่า : ผู้ใดกระทำความผิดโดยเจตนา
ผู้หนึ่งต้องมีโทษ การทำเจตนาในโทษ
ประสงค์คือผลหรืออาชญาเห็นผลแห่ง
การกระทำนั้นได้ จึงจะมีโทษเจตนาตาม
มาตรา ๑๒๖ บัญญัติว่าผู้ให้และผู้รับ
มีโทษเสมอกันเพราะด้วยเหตุเจตนาเหมือนกัน
คือกระทำความผิดเจตนาตามมาตรา ๔๓
ไม่ใช่เจ้าพนักงานไปเรียกหรือบังคับเอา
ตามมาตรา ๑๓๖ หรือมาตรา ๑๓๗ ถ้า
เจ้าพนักงานเรียกให้เข้ามาหรือบังคับ
ให้เข้ามาตามท่านนั้น ผู้ให้อาชญาจะ
แก้ความแล้วไม่ต้องการโทษก็ได้ เรื่องนี้
ไม่ได้บัญญัติถึงโทษไว้ ส่วนมาตรา ๑๓๗

กล่าวถึงเจ้าพนักงาน ถ้าให้ตามมาตรา ๓๕ เป็นองค์ตุลาการ ตามกฎหมายว่าตามมาตรา ๖ ของมาตรา ๑ บัญญัติ

เฉพาะการกระทำผิดหมายความตลอดถึงการละเว้นด้วย ทั้งนี้มาตรา ๖ มาตรา ๖ ทำหน้าที่การหาประโยชน์ของตนเอง หรือผู้อื่นให้ถือว่าผิด เมื่อใดจะมาแก้กฎหมายนี้จะได้ผลอย่างไร ให้เจ้าพนักงาน ได้ผลเสียด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขออวยวาระป

และขอให้สงฆ์ มีสมาชิกรับรอง

นายทองอยู่ พุดพิพัฒน์ ผู้แทน กษัตริย์จังหวัดชลบุรี กล่าวว่าเป็นเรื่องนี้ได้ทุกคนสองคนเท่านั้นและยังมีสมาชิกต้องการพูดอีก ขอเปิดอภิปรายต่อไป มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่าเป็นไรไม่เห็นควรเปิดอภิปรายต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๓๖ ท่าน

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่าเป็นไรไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น มีสมาชิกยกมือ ๒๔ ท่าน

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่าเป็นอันว่าเปิดอภิปรายต่อไป

นายเลียง ไชยกาล ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่าการออกกฎหมายทุก ๆ ฉบับหรือการพิจารณาเวลาเป็นการทำงานของชาติ ไม่ใช่เล่นกัน ข้าพเจ้าขอเรียนว่าหลักการที่เราทำมาทุก ๆ การวางไม่ถูกต้องกับความประสงค์ของทางสมาชิก ข้าพเจ้าขอเรียนว่าสมาชิกผู้เสนอหนังสือทำงานมากที่ และเจตนาคือที่สุดข้าพเจ้าขอเรียนต่อรัฐบาลว่าไหน ๆ จะแก้กฎหมายออกกันแล้วขอได้โปรดรีบไปพิจารณาในโอกาสที่จะพิจารณากฎหมายออกมาต่อไป เพื่อแสดงให้เห็นความเจตนาคือของทางสมาชิก

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กล่าวว่าเป็นการที่จะรีบไปพิจารณานั้น รัฐบาลไม่ขัดข้องประการใด ขออย่าให้สภา ฯ ถือว่าเป็นข้อผูกพันที่จะต้องปฏิบัติตามนี้ จะได้รับหลักการไปพิจารณาให้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์
ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี :
กล่าวว่า ที่รัฐบาลจะรับไปพิจารณา
ได้แล้ว ในการจะผูกพันนั้น ผูกพันไม่ได้
เพราะว่าหลักการมีเท่านั้น คือ เพื่อ
ป้องกันกาให้และการรับสินบนให้รัดกุม
ยิ่งขึ้น การที่จะให้รัดกุมนั้น มีหลาย

พักประชุมเวลา ๑๗.๑๒ นาฬิกา.

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๗.๓๗ นาฬิกา.

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า
วาระต่อไป ร่างพระราชบัญญัติรถยนต์
ขอให้กรมการเข้าประจำที่ ขอให้
เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภา ฯ : อ่านว่า
ร่างพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๗)

- พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา ๑
- มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔
- มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗
- มาตรา ๘ มาตรา ๙

นายทองอยู่ พนมพัฒน์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดขอนแก่น : กล่าวว่า ใน
มาตรา ๖ นี้ ในหน้า ๕ ว่าด้วยข้อ
การรถจักรยานที่จะเก็บภาษีนั้น ในข้อ
ที่ ๔ ของหน้า ๕ เติมข้อความ "รถ
ยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสาร" เพียง

อย่างหลายประการ เพราะฉะนั้นการ
รับไปก็รับไปเพียงหลักการ ไม่ใช่รับ
เหตุผลที่เสนอ ข้าพเจ้าขอเห็นด้วย และ
ขอให้การประชุมลงมติ ตามผู้ชี้ข้อ

ประชนสภา ฯ : กล่าวว่า ถ้าไม่มี
ผู้ชี้ข้อของ ข้าพเจ้าคือว่าที่ประชุม
อนุมัติให้รัฐบาลรับไปพิจารณา

เท่านั้น แต่ทางกรมการก็ได้เติมคือไป
ว่าไม่เกิน ๕ คน แต่ก็ต้องเสียอัตรา
ภาษีตามที่บัญญัติไว้ในข้ออื่นทั้งหมด
ในการที่กรมการ ได้เติมลงไปนั้น
ข้าพเจ้าอยากจะทราบว่ามี ความมุ่งหมาย
อย่างไร.

หลวงศรัประภาส : ประธาน
กรรมาธิการ : กล่าวว่า รถยนต์
รับจ้างในมาตรา ๔ แต่เดิมรวมกำหนด
ให้นั่งได้เพียง ๔ คนเท่านั้นเอง สำหรับ
คนโดยสาร แต่เนื่องจากมีกฎหมาย
พิเศษฉบับหนึ่งที่เรานอกว่าให้คนนั่งได้
ไม่เกิน ๖ คนขึ้นไป พระราชบัญญัติ
พระราชบัญญัติรถยนต์ฉบับนี้จึงให้
ได้ไม่เกิน ๕ คน แต่ทั้งนี้แล้วแต่
เจ้าหน้าที่ซึ่งจะพิจารณาโดยรถยนต์

นั้นเมื่อเวลากระทะเย็น สมควรที่จะ
 ทุ่มหนึ่งพอที่จะให้โตหรือไม่ ถ้ามีพอ
 ให้โตถึง ๕ คน ก็ความรดแตก
 ๕ คนไม่ได้ แต่ก่อนนี้โต ๔ คน
 เท่านั้น แปลว่าเต็มชนึกกว่าเก่า
 นายทองอยู่ พจนพัฒน์ ผู้
 ทนราษฎรจังหวัดชลบุรี: กล่าวว่า
 ยืนยันถ้าเราจะใช้กฎเรียงเลขตามลำดับ
 มาจาก ๕๐ บาท ๖๐ บาท จนถึง
 ๑๐๐ บาทแล้ว จะแลเห็นว่ารถยนต์
 นั้นมีขนาดต่างๆกัน คือ ขนาด ๕๐๐๐
 กิโลกรัม จนถึง ๘๐๐๐ กิโลกรัม
 ซึ่งทางฝ่ายกรมวิชาการ ได้เติมลงไป
 กันในวาระสุดท้าย รถยนต์ทั้งเก้าทำ
 ถึงแปดพันกิโลกรัมนี้ ความพระราช
 บัญญัติแล้ว ผู้โดยสารจะถูกจำกัดให้
 มีเพียง ๕ คนเท่านั้น ความจริงขนาดทำ
 ฟันถึงแปดพันกิโลกรัมนี้ ข้าพเจ้า
 เห็นว่าอาจจะบรรจุได้ไม่น้อยทีเดียว
 จะบรรจุได้ถึง ๒๐ คนก็ได้ แต่ถ้า
 บัญญัติเพียง ๕ คนเช่นนี้แล้ว ทั้งก็
 ยิ่งวางแปลอีกมาก ซึ่งไม่ควรกับการที่
 จะเสียภาษีเพิ่มอัตราเช่นนี้ การเสียภาษี
 หรือยกโลกรวมก็ แปดพันกิโลกรัมนัก
 ใต้บรรทุกคนได้ ๕ คน เหมือนกัน
 เช่นนี้ ย่อมแสดงให้เห็นว่า ภาษีนี้ให้

ความยุติธรรมกันไกลทีเดียว เมื่อเป็น
 เช่นนี้แล้ว ถ้าเราจะไม่เติมกว่า "ได้
 ไม่เกิน ๕ คน" แล้ว จะให้ความยุติธรรม
 มากกว่า แต่ถ้าจะบัญญัติไปเช่นนั้นแล้ว
 รู้สึกว่าทางฝ่ายหนึ่งย่อมเสียเปรียบมาก
 หลวงศรีประกาศ ประธาน
 กรรมการ: กล่าวว่า ได้สอบถาม
 เจ้าหน้าที่แล้วสำหรับรถยนต์วิ่งนั้น
 ไม่มีรถยนต์ชนิดที่หนักเกินกว่าสอง
 พันขึ้นไป มีแต่เพียงรถยนต์ที่ต่ำกว่า
 หรือสูงกว่าขึ้นไปไม่ถึงแปดพัน ที่มี
 แปดพันเกี่ยวข้องกับรถชนิดอื่น ๆ รถ
 บรรทุกจะมีอัตราเดียวกัน อีกประการ
 หนึ่งเมื่อกำหนดค่าทำฟันถึงแปดพัน ที่
 เติมถึงแปดพันนั้น ด้วยเหตุว่าก่อนนี้
 ๕ พันขึ้นไป ตามกฎหมายที่วางไว้มี
 น้ำหนักเกิน ๘ พันนั้น ตามกฎหมายนั้น
 ไม่ให้เกินถนน และรถที่น้ำหนักที่จะ
 ด้เป็นรถสำหรับโดยสารนั้นมีอีกของ
 หนึ่ง คือในช่อง ๓ จะบรรทุกก็หนักได้
 และในนั้นก็ตั้งแต่ ๘ คนขึ้นไป
 นายโต ปาณิกบุตร ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดพระนคร: กล่าวว่า
 ข้าพเจ้าสนับสนุนท่านผู้บัญญัติ และ

เหตุที่สนับสนุนนั้น ข้าพเจ้าอยากจะ
เสนอข้อเท็จจริงบางประการให้ท่าน
กรมการพิจารณา คือรถยนต์ราคา
พันกิโลกรัมนั้นในประเทศใกล้เคียงจก
ทะเบียน ๕ คน อย่างในสหรัฐอเมริกาก็
สะดวกก็ เช่น อย่างรถเซฟ ๖ สูบ
หรือรถเพียต ๖ สูบ เราจกทะเบียน
๕ คนทั้งนั้น ก็ว่า ๖ ทั้งผู้ขับ ถ้าจะ
พูดถึงเรื่องรถยนต์ทางชายแดนแล้วยัง
หย่อนกว่ากัน ซึ่งข้าพเจ้าได้เคยช่วย
ชี้แจงกับเจ้าหน้าที่มา ๒-๓ ครั้งว่า
อย่างนี้เป็นการยิ่งหย่อนกว่ากัน ทาง
ชายแดนหนึ่งได้ ๕ คน รถอย่างเดียวกัน
กันกับในประเทศของเรา ข้าพเจ้าเห็นว่า
จะทำให้รู้สึกเสียเปรียบกัน จะทำให้
ราษฎรได้รับภาระที่หนักเกินทาง
ใจแล้ว ของเราให้ไม่เกิน ๕ คนนั้น
อยู่ในอำนาจของเจ้าหน้าที่ที่จะให้ ๕ คน
ก็ได้แก่รถขนาด ๒ พันคันทัน ๕ ทั้งสิ้น
หวังว่าท่านกรมการที่ได้ผ่านสหรัฐ
อเมริกาก็ได้เคยเห็นแล้ว จะได้แลเห็น
แล้วว่ารถเซฟหนึ่ง ๕ คน ๖ ทั้งคนขับ
ทั้งสน และของเข้าก็สะดวกก็ ข้าพเจ้า
อยากจะสนับสนุนท่านผู้แปรรูปก็ แต่
ข้าพเจ้าขอให้กรมการพิจารณา คือ
ต้องระมัดระวังเรื่องนั้นมาก ๆ จะได้
ประโยชน์แก่ผู้ขับ รถอย่างในปักขก็ได้

ถ้าท่านไปเห็นที่ท่ากใหญ่ ท่านจะเห็น
ว่ารถหนึ่ง ๕ คนเข้ามาวิ่งในท้องไทย แ
รดของเรานิดหนึ่ง ๕ คน จนกว่ารถเข็น
มีมตง ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันเลยเพ
ฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้กรมการค
น้อยจะได้มีประโยชน์ จะเห็นตัว
หรือ ไม่ก็แล้วแต่ ข้าพเจ้าเพียงแ
สนับสนุนเท่านั้น

หลวงศรีประกาศ ประชา

กรมการ: กล่าวไว้ว่าแลนบรรพ
จนได้ ๕ คนแล้ว ก็คนโดยสาร ๕ คน
รวมคนขับด้วยเป็น ๖ คน อย่างที่ท
ว่า แต่ก่อนนี้ได้ ๕ คน ทั้งคนขับค
เป็น ๕ คนเท่านั้น เคยวันหนึ่งขึ้นเป็น
คน ก็คือดีกว่าแล้ว คนโดยสาร
ไม่ใช่คนนั่ง เพราะฉะนั้นหวังว่าคงจะ
พอใจแล้ว

นายเนย สุจมา ผู้แทนราษฎร

จังหวัดอุบลราชธานี : กล่าวไว้
ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับผู้แทน
ที่ท้วงในตาราง ๕ นี้ เพราะว
รัฐบาลนั้นไม่ได้บอกเสียว่าไม่ได้
๕ คน ที่กรมการเพิ่มนั้น จึงมี
ข้อจำกัด คือรถยนต์รับจ้างในบรรพ
คนโดยสารไม่เกิน ๕ คน ขอให้ท่าน
พินิจของรัฐบาล ของกรมการนั้น
วางไว้แคบมาก และรถขนาด ๑๒๕๕

จะบรรทุกไม่เกิน ๕ คน หรือไม่ซึ่ง
 มณฑลชนบท ข้าพเจ้าเห็นว่าตามร่าง
 ของรัฐบาลเป็นสิ่งที่ไม่ควรอย่างยิ่ง
 เพราะได้วางใจกว้าง ๆ ไม่จำกัด ที่
 ธรรมนูญการ โดยเฉพาะอย่างของผู้แทน
 ผู้หญิงที่ไปนั่งควายนั้น มาเพิ่มเติมเข้า
 นั้นเป็นการจำกัดสิทธิของราษฎร
 ที่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย

นายทองอินทร์ ภู่วพัฒน์ ผู้
 แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี :

กล่าวว่า บางทีสมาชิกสภาผู้แทนจะ
 อาจขอเท็จจริงผิด ก็คือว่ามีกฎหมาย
 แล้วว่า รถโดยสาร รถบรรทุกคน
 โดยสารที่นั่งได้เกิน ๕ คนเวลาดูจะ
 ว่าเป็นรถรับจ้างพิเศษ แล้วรถรับจ้าง
 บรรทุกคนโดยสารในช่อง ๕ ก็คงเป็นรถ
 ที่ขึ้นเอง รถแท็กซี่ที่มีอยู่ในปัจจุบัน
 ได้กำหนดที่นั่ง ๔ เช่นที่ค้อหนึ่งคน
 โดยหลักที่คำนวณนั้นเองจะบรรทุก
 โดยสารได้ ๖ คนเราจะเห็นว่าใน
 ตามร่าง รถโดยสารบรรทุกคนโดยสาร
 ๕ คน ตามที่ผู้แทนราษฎรจังหวัด
 อุบลราชธานีกล่าวแล้ว นั้นแหละถ้าจะให้
 เป็นการผูกมัดรัฐบาลขึ้นจะให้บรรทุก
 โดยสาร ๕ คนเราอย่างเขาบ้าง เรา
 ๕ คนในช่อง ๕ นั้นว่ารถยนต์รับจ้าง

บรรทุกคนโดยสารได้ไม่เกิน ๕ คน ทั้ง
 นี้หมายถึงรถแท็กซี่ เพื่อที่จะเป็นทาง
 ให้รัฐบาลคิดว่าควรระงับการณาและ
 ทางของทางให้รถแท็กซี่บรรทุกได้ถึง
 ๕ คน และส่วนที่ท่านว่าดูเรื่องจำกัด
 เช่นนี้ ก็ขอถามในพระราชบัญญัติ
 รถยนต์รับจ้าง ๔ คนมาก ๓ ที่นั่งเรา
 ระลึกลงหน้ากของสภาผู้แทนอย่าง ที่คิด
 ที่เราจะได้ทำที่ว่าไปก็คือนั้น ไม่จริง
 เพราะว่ารถที่บรรทุกคนโดยสารเกิน ๕
 คนนั้นเป็นรถรับจ้างพิเศษ ไม่ใช่ว่า
 แท็กซี่ที่เราใส่ไปนั้นเป็นของที่จะให้
 รัฐบาลพิจารณาหาช่องทางที่จะให้รถ
 แท็กซี่บรรทุกได้ถึง ๕ คน

ขุนเสนาบดีสด ผู้แทนราษฎร
 จังหวัดร้อยเอ็ด : กล่าวว่า ถ้าผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดขอนแก่นไม่คิดจะ ข้าพเจ้า
 ขอแปรญัตติอย่างอื่นอีก ก็ขอมาตรา...

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า ไม่
 มีแปรญัตติแล้ว จะเอาของรัฐบาลหรือ
 ว่าเอาของกกรมการ มีสองอย่าง
 เท่านั้น

ขุนเสนาบดีสด ผู้แทนราษฎร
 จังหวัดร้อยเอ็ด : กล่าวว่าจะเอาอย่างอื่น
 หลวงศกัศร์ณการ ผู้แทน
 ราษฎร จังหวัดบุรีรัมย์ : กล่าวว่า

ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติว่า จะเอาอย่าง
ของกรมการพิธีของรัฐบาล
มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า ผู้ใด
เห็นสมควรจะให้ เป็นไปตามร่างของ
กรมการพิธี ขอให้ไปรทกมีขึ้น

มีสมาชิกยอมรับรองส่วนมาก

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า เป็น
อันว่าให้ เป็นไปตามร่างของกรมการ

เลขาธิการสภา ฯ : อ่านว่า
มาตรา ๕

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ด : กล่าวว่า ข้าพเจ้า
ข้องใจในมาตรา ๖ อันมาตรา ๖ ที่ว่า
"รายนครสาธารณะใช้การในจังหวัดใด ๆ
ที่มีถนนหลวงลาดยางหรือถนนยังไม่
ยาวถึง ๑๐๐ กิโลเมตร ให้เก็บภาษีค่า
อัครรายละยี่สิบ แต่ให้นำเอาไปใช้ใน
จังหวัดที่มีถนนหลวงลาดยางหรือถนน
ยาวตั้งแต่ ๑๐๐ กิโลเมตรขึ้นไปแล้ว
ต้องเสียภาษีเก็บอัครฯ ที่ข้าพเจ้าข้องใจ
นั้น ก็คือว่าตามทางปฏิบัติเท่าที่กระทำ
มาแล้ว เจ้าพนักงานเก็บภาษียรายนคร
สาธารณะชนิดนี้ นำนำไปใช้ทางจังหวัด
ซึ่งยังไม่มีถนนหลวงลาดยางหรือถนน
ยาวถึง ๑๐๐ กิโลเมตรเช่น ถนนพูนดิน

เช่นนี้จะยกเว้นหรือไม่ ขอให้กรมการ
ไปรทกอธิบาย ถนนพูนดินกับถนน
ถนนหรือลาดยางจะลดหรือจะ ๒๐ หรือ
ไม่ เท่าที่ปฏิบัติมาแล้วเจ้าหน้าที่ไม่
ขอให้อธิบายสักหน่อย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์
กรมการพิธี : กล่าวว่า ขอความ
บทรากานซักเจนอยู่แล้ว ลาดยาง
หรือถนน ส่วนพูนดินไม่ ได้ถนน
ก็ไม่มัน้อยแล้ว เพราะฉะนั้นถนน
ในจังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งไม่มีถนนก็ได้
๒๐ เปอร์เซ็นต์

นายเลียง ไชยกวด ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี : กล่าวว่า
สำหรับมาตรา ๕ ข้าพเจ้ายังนึกใจ
คือในบรรทัดที่ ๕ ทุกอันให้รับ ข้าพ
คิดว่าที่รัฐบาลเขียนมานั้นลกคองก็
ไปรทกสังเกตบรรทัดที่ ๕ อ่านว่า
"รายนครทั้งต่อไปนั้ยกเว้นค่าธรรมเนียม
และภาษี" นี่เป็นร่างของกรมการ
พิธีของรัฐบาลมีว่า "รายนครทั้งต่อไปนั้
ได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมและภาษี
นี่เป็นร่างของรัฐบาล ที่คิดว่าจะเป็น
อย่างรัฐบาล ถ้าหากออกจะนั้นก็
เป็นว่า รายนครทั้งต่อไปนั้ให้ได้รับ

วินาศกรรมเนื้อมะค่าภาษี หรือ
ถ้า "ไทยกเว้นอาชกรรมเนื้อมะค่า
รดยนตร์กึ่งก้อไปน" ถึงจะถูกกล่าวออก
รดยนตร์กึ่งก้อไปนไทยกเว้นค่า
รวมเนื้อมะค่าภาษี ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มี
ประธานตามทางไวอากรณ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์
กรรมการ: กล่าวว่ได้ความ
เหมือนกัน จะเอาอย่างนั้นก็ได้
หรือจะเอาอย่างไหน

นายเลียง ไชยกาล ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี:
กล่าวว่า เขาเป็น ๑. รดยนตร์
กึ่งก้อไปนให้ได้รับการยกเว้นค่า
อาชกรรมเนื้อมะค่า

ประธานสภาฯ: กล่าวว่ เอา
อย่างรัฐบาลหรือ

นายเลียง ไชยกาล ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี: กล่าวว่
ไม่ใช่ ความว่ให้ได้รับการยกเว้น
อาชกรรมเนื้อมะค่า

ประธานสภาฯ: กล่าวว่ เมื่อ
ไม่มีผู้ใดชี้ของ ก็ให้ถือว่าที่ประชุม
อนุมัติให้เป็นไปตามร่างเดิมของ
รัฐบาล แต่ความเป็นการ

เดชาธิการสภาฯ: อานว่
มาตรา

นายทองอยู่ พุดพันธ์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดชลบุรี: กล่าวว่
เมื่อสัปดาห์เพ่งโทพัชารณาริงมาตรา ๖
แล้วก็.....

ประธานสภาฯ: กล่าวว่ ไม่ใช่
ผ่านมาตรา ๖ แล้ว ถึงมาตรา ๗ แล้ว

นายทองอยู่ พุดพันธ์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดชลบุรี: กล่าวว่ ทะกน
ข้าพเจ้าโดยกมีจะพูดถึงมาตรา ๗ ซึ่ง
ได้เป็นบัญญัติกตั้งแล้วก่อน

ประธานสภาฯ: กล่าวว่
ไม่ใช่ ผ่าน แล้ว ข้าพเจ้าตามานแล้ว
ไม่เห็นมีใครพูดท่น ก้องว่ไวยามาตรา
๗เสร็จแล้ว เคียวนพูดถึงมาตรา ๗

นายเลียง ไชยกาล ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี: กล่าวว่
ขอเรียนข้อมความเข้าใจในมาตรา ๗
สองแห่ง คือในเลข ๒ แห่งหนึ่ง
แล้วในมาตรา ๕ อีกแห่งหนึ่ง

ประธานสภาฯ: กล่าวว่
มาตรา ๗ นี้ไม่มีใครมีความเห็น
ประการใด เห็นว่.....

นายทองอยู่ พุดพัฒน์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดชลบุรี: กล่าวว่า
ข้าพเจ้ามีแต่ในมาตรา ๘ เพราะเป็น
เรื่องสำคัญ จึง...

ประธานสภาฯ: กล่าวว่า
มาตรา ๘ ผ่านไปแล้ว

เลขาธิการสภาฯ อ่านว่ามาตรา ๘

นายเตียง ไซมกาด ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี: กล่าวว่า
โดยข้อความอย่างเดียวกันกับที่กล่าวมา
ในมาตรา ๘

ประธานสภาฯ: กล่าวว่า เมื่อ
ไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าประชุม
น้อยนัก ผ่านไป

เลขาธิการสภาฯ อ่านว่า
มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑

นายเจือ ศรียากย์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดสงขลา: กล่าวว่า
ในมาตรา ๑๑ อนุมาตรา ๕ ว่า "ค่า
ชวรมเนียมใบอนุญาตรถยนต์ ตาม
สัญญาาระหว่างประเทศว่าด้วยการสัญจร
ด้วยรถยนต์" นั้น ข้าพเจ้าสงสัยอยู่ว่า
ทางแหลมมลายู ได้เข้าเป็นภาคีหรือยัง
เพราะว่าบรรดารถยนต์ที่เข้ามายังไม่

เครื่องหมาย ไม่แสดงอะไรเลย อีก
ประการหนึ่ง ข้าพเจ้าอยากทราบ
เราจะเก็บค่าธรรมเนียม ในรถที่เข้ามา
หรือจะเก็บสำหรับรถในประเทศเรา
จะออกไปภายนอก ข้าพเจ้าขอถามทาง
กรมอาชกร

หลวงชาติตระการโกศล
กรมอาชกร: กล่าวว่า ในเรื่องค่า
ชวรมเนียมออกใบอนุญาตสำหรับตาม
อนุสัญญาว่าด้วยการสัญจร ในเรื่อง
รัฐบาลสยาม ได้เข้าเป็นภาคีตามอนุ
สัญญาาระหว่างประเทศแล้ว ส่วนใน
เรื่องค่าธรรมเนียมที่จะเก็บนั้น ในที่
เรากำหนดไว้ว่ารัฐมนตรีเป็นผู้กำหนด
ส่วนค่าธรรมเนียมการใช้รถเราก็เก็บ
เขา ส่วนรถที่เข้ามาแล้วแต่ระหว่าง
ประเทศจะตกลงกัน ที่เราจะเก็บเรา
เก็บเขาตาม พระราชบัญญัติรถยนต์
กำหนดไว้แล้วว่าจะระหว่างประเทศหนึ่ง
จะตกลงกันอย่างไร เขาก็เก็บ
เขา สุกแล้วแต่ประเทศหนึ่ง ๆ จะตกลง
กันตามอนุสัญญาาระหว่างประเทศ
ซึ่งเราจะทำออกใบอนุญาตแก่
ในการที่เราเป็นภาคีในการเดินรถ

นายเจือ ศรียากย์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดสงขลา: กล่าวว่า

มีอยู่ ที่เราจะออกกฎหมายควบคุม
ภายในสำหรับเวลานั้น ที่นี้ ข้าพเจ้า
ต้องการทางแหลมมลายู เขาได้บังคับ
ไปแล้วหรือยังในเรื่องนี้ ถ้าหากว่า
ชายังไม่บังคับกัน เราจะไปบังคับคน
ของเขาฝ่ายเดียว จะเป็นการเดือดร้อน
ซึ่งพวกเราไป ตามสัญญาระหว่าง
ประเทศนั้น ข้าพเจ้าสงสัยว่าบางที
อาจจะไม่ได้ออกข้อบังคับกัน

หลวงชาติ ตระการโกศล กรรมการ
กรมอธิการ: กล่าวว่า ในเรื่อง
แหลมมลายูนั้น เป็นเรื่องซึ่งเป็น
ปัญหา เขาออกให้ตามอนุสัญญา
ระหว่างประเทศหรือเอามาใช้ตกลงกัน
ระหว่างประเทศหนึ่งต่อประเทศหนึ่ง
มันเป็นปัญหาเกี่ยวกับในเรื่องกาธรรม-
นิยมในอนุญาคทาฆาตกรรม เพราะ
ผู้กล่าวว่าการเกิดระหว่างสยามกับ
แหลมมลายูนั้น ถ้ารัฐบาลสยามตกลง
กับรัฐบาลอย่างใด นั่นเป็นอีกเรื่อง
หนึ่งว่าจะให้เกิดขึ้นได้อย่างไร ถ้าเมื่อ
เราจะเข้ามาเราไม่เก็บเขา ทางฝ่ายเรา
เข้าไปเขาก็ไม่เก็บเรา และนั่นไม่เกี่ยว
กับสัญญาระหว่างประเทศตาม ที่รัฐบาล
นั้นมาเป็นคนละเรื่องกัน

นายเจือ ศรีวิมลย์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดสงขลา: กล่าวว่า ใน
ข้อนี้ จะใช้กับจังหวัดชายแดนหรือไม่
ถ้ากรมอธิการรับว่าจะไม่ใช่แล้ว
ข้าพเจ้าก็ไม่คิดใจ

หลวงชาติ ตระการโกศล กรรมการ
อธิการ: กล่าวว่า เกี่ยวกับเรื่องชายแดน
เป็นปัญหาว่าประเทศนั้นอยู่ในภาคหรือไม่
ถ้าเขาอยู่ในภาคที่อนุสัญญา
ระหว่างประเทศ และเขาอนุญา
ตอย่างนั้นมาเรียงปฏิบัติตาม แต่ถ้าเขา
ใช้ดินแดนระหว่างชายแดน และเขาได้
เดินเข้ามาเขาก็ ปฏิบัติกรมที่รัฐบาล
สยามกับรัฐบาลนั้นตกลงกันเป็นรายไป

ขุนพิเคราะห์คดี ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดสุโขทัย: กล่าวว่า ถ้า
ตามมาตรา ๑๐ อนุมาตรา ๕ ที่ว่า
"กา ธรรม นิยม ใน อนุญาคต ฆาต ณ์
ตามอนุสัญญา ระหว่าง ประเทศ ว่า ค้วย
การ สัจจ ร์ ค้วย ฆย ณ์ ต" นั้น เรา ได้ ้มี แล้ว
ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา ลงวันที่
๒๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๓ คั้น ละ
ห้าสิบ บาท ที่นี้ ส่วน ผู้ ข้ บ ้ ค าม อนุ ส ัญญา
ระหว่าง ประเทศ ว่า ค ้วย การ ส ัจจ ร์ ค ้วย

รถยนต์ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา
ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๓
ครั้งละสิบบาท ข้าพเจ้าเห็นว่ามีอยู่
แล้ว ท่านผู้ค้านเห็นจะไม่มีปัญหา
อย่างไร สำหรับในเรื่องชายแดนก็
หรือในพระราชบัญญัติกันอยู่แล้ว ฉะนั้น
ข้าพเจ้าขอให้ผ่าน ไป

นายเจือ ศรียากษ์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดสงขลา: กล่าวว่า
ไม่ติดใจ

เลขาธิการสภาฯ: อ่านว่า
มาตรา ๑๒

พ.อ. พระยาวิเศษสิงหนาท
ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายก:
กล่าวว่า มาตรา ๑๑ อนุมาตรา ๓
ในพระราชกฤษฎีกาธรรมเนียมนวดละ ๕ บาท
ตามมาตรา ๒๕ ข้าพเจ้าได้พิจารณา
แล้ว คำธรรมเนียนวดสาธารณะเสีย
เพียงบาทเดียวเท่านั้น แล้วเจ้าหน้าที่
ของรัฐบาลก็รับรองว่าเสียบาทเดียวแล้ว
๕ บาทเก็บบรรดส่วนบุคคลโดยเหตุผล
ที่จะเก็บ รดส่วน บุคคล สะดวกกว่า รด
สาธารณะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่มี

หลักเกณฑ์อะไร จึงขอแปรญัตติว่า
จะเป็นหนึ่งบาทเท่านั้น แต่กรรมสิทธิ์
ไม่ไต่พิจารณาในเรื่องภาษรถยนต์
การางที่ไต่พิจารณาแล้ว หรือจะ
ไปว่า รดส่วนบุคคลนั้นทำกรรมสิทธิ์
ให้กับดินถนนทางน้อย จึงเก็บภ
น้อย ถ้าเป็นถนนก็เก็บค่า
จะมากเก็บค่าธรรมเนียมตาม มาตรา ๑๑
อนุมาตรา ๓ มากกว่า รดสาธารณะ
ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะเป็นหนึ่งบาทเพ
กันทั้งหมด จึงได้แปรญัตติไว้ให้
งวดละหนึ่งบาท ซึ่งถ้าจะหาร
เป็นงวดๆ แล้ว งวดละ ๕ บาท ใ
หนึ่ง ๕ งวดก็เป็นเงิน ๒๕ บาท น
รถยนต์ส่วนบุคคลนั้นเขาจะต้องเสีย
ไม่ถึง ๕๐ บาท บางโอกาสเราเก็บภ
ถึง ๒๐ บาท ซึ่งเป็นคอกเบี้ยที่แพง
ไม่มีอะไรที่จะแพงเท่า พระฉ
ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมนี้พิจารณา

หลวงศรีประกาศ ประ
กรรมสิทธิ์: กล่าวว่า เรื่อง
ทะเบียนรถเป็นงวด ๆ นั้น ตามสถิติ
เคยปรากฏว่า รดส่วน บุคคลนั้นมา
เป็นงวด ๆ เสีย โดยมากก็จะมีที่

เพราะค่าธรรมเนียมรถที่จะจอดเป็น
งวด ๆ นั้น จอดแต่เฉพาะรถส่วน
ราชการคือรถประจำ โดยเหตุที่ผู้
รับจ้างนั้นไม่มีเงินค่าธรรมเนียมจะจอด
คราวเดียว ส่วนรถส่วนบุคคลนั้นเขา
มาจากคราวเดียวทั้งนี้ ไม่เคยมีมาจอดเป็น
งวด ๆ ถ้าหากว่าจะมีมาบ้างก็น้อย
นักก็ เพราะเหตุฉะนั้นค่าธรรมเนียม
ก็คิดถูกอยู่แล้วเมื่ออยากจะมาจอดเป็น
งวด ๆ เพื่อให้เสียเวลาแก่เจ้าหน้าที่ก็
เอาให้แพงกว่าเขาน้อยหนึ่ง อีก
ประการหนึ่งทางการ ได้คำนวณใน
งบประมาณแล้วมีรายได้เพียงไรแค่
ไหน ถ้าหากว่าเราจะตัดไปเช่นนั้น
จะทำให้กระทบกระเทือนงบประมาณ
ด้วย เพราะฉะนั้นเมื่อท่านมีรถยนต์
ชนิดไม่ใช่เก๋งก็รถยนต์ชนิดเก๋งก็
จะเสีย ๕ บาทเท่านั้น จะเสียหลายอะไร
กรมการเห็นว่าเป็น การเดือด
ร้อนอะไร เพราะฉะนั้นจึงไม่ยอมตัดให้
พ.อ. พระยาศรีสุทนต์สิงหนาท
ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครนายก
กล่าวว่า ที่ท่านกรมการพูดเช่น
นั้นไม่มีหลักอะไรเลย นอกจากจะเก็บ

เขาทำเดี๋ยวเท่านั้น การเก็บเราควรจะ
ต้องมีหลักที่เราเก็บเพราะเหตุอะไร
ข้าพเจ้า ไม่ได้อาศัยรัฐบาลเลยว่าจะ
เก็บให้แพงกว่านี้ แก้วขอให้เป็น
การสม่ำเสมอ อย่าเอาหลักอื่นเข้ามา
จะต้องเสียมาก ที่รถส่วนบุคคลทำไม่
ท่านจึงไม่เก็บเอาให้มากกว่ารถสาธารณะ
ละ ข้าพเจ้าเห็นว่าที่ท่านกรมการ
แสดงนั้นไม่น่าฟัง

หลวงศรีประกาศ ประธาน
กรมการ: กล่าววา ถ้าไม่ตัดทั้งนี้
นั้นเสียบาทเดียวเท่านั้นสำหรับรถยนต์
ส่วนบุคคล ขอให้ดูในค่าธรรมเนียม
ข้อหนึ่งเก็บหนึ่งบาทเท่านั้น เหตุที่รถ
ส่วนบุคคลที่คิดราคาน้อยนั้น เรื่อง
เกี่ยวกับภาระรถอยู่ด้วย ไม่ใช่คนไทย
เท่านั้นที่จะใช้รถยนต์ ไม่ใช่จะมา
ขึ้นราคาแพง ๆ เราต้องคิดถึงว่าเรา
ไม่ได้มีคนเดียว รถส่วนบุคคลทำ
อย่างนั้นไม่ได้ ต้องให้กระยะได้
ระดับกันเช่นนี้ เหตุฉะนั้นในส่วนเสีย
งวดแรกเหมือนกัน ไม่ต่างกันเลย

พ.อ. พระยาศรีสุทนต์สิงหนาท
ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครนายก:

กล่าวว่า กิ่งหนึ่งถือ บอ กษัตริย์ ๑ ว่างวค
ละ ๕ บาท ท่านจะบอกว่าคุณอย่างไร
การเสียดายรดยนทร์บุคคลกับรดยนทร์
สาธารณณะนั้นค่างกัน รดยนทร์คดกว่า
เหตุไฉนเราเอาเรากัดส่วนบุคคลในคำ
ธรรมเนียมอันนี้เป็น ของที่แพงกว่า
รดยนทร์ณะนี้เป็นสากกลอย่างนั้นหรือ
ข้าพเจ้าไม่ทราบเลยว่าเป็นสากกลอย่างไร

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า
มีความเห็นต่างกันก็จะ ใ้ให้ที่ประชุม
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรจะให้เป็นไป
ตามร่างเดิมของรัฐบาล ขอให้ไปรค
ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๓๒ ท่าน

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือ ๒๕ ท่าน

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า
เป็นอันว่าให้ เป็นไป ตามร่างเดิมของ
รัฐบาล

นายเลียง ไชยกาล ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดนครราชสีมา : กล่าวว่า
ควรจะยอนนิกทน้อย เพราะว่างสยใน
อนุมาตรา ๕ คำว่า สัญญาะระหว่าง
ประเทศเมื่อวานคืนนี้เราเขียนตัว "ท"

นายทองอินทร์ ภู่วพัฒน์
กรรมาธิการ : กล่าวว่า คำว่าระหว่าง
นั้นเป็นอนุสัญญาซึ่งเราประกาศใช้ตั้ง
แต่วันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๒
เราก็เอาชื่อนั้นมาใช้ ไม่ใช่คำที่เราเอา
มาทีหลัง

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า
ผ่านไปได้ เพราะเป็นชื่อพระราช
บัญญัติ

นายเนย สุธามา ผู้แทนราษฎร
จังหวัดอุบลราชธานี : กล่าวว่า ข้าพเจ้า
ขออนุญาตทบทวนมาตรา ๑๑ อนุมาตรา ๒
ข้าพเจ้าอ่านแล้วลงงมีใจความดังนี้
"ถ้าธรรมเนียมอนุญาตบริบรดยนทร์
ครั้งละ ๕ บาท" ข้าพเจ้าอ่านดังนี้
เข้าใจว่าบริบรดยนทร์ครั้งหนึ่งต้องเสีย
๕ บาท เพราะมีคำว่าครั้งละ ข้าพเจ้า
เห็นว่าตามร่างของรัฐบาลได้ความผิด
เพราะคนบริบรดยนทร์ครั้งหนึ่งต้องเสีย
ธรรมเนียมในระยะเวลา ๑๒ เดือน ๕ บาท
การที่กรรมาธิการตัดข้อความลงไว้
ย่อเช่นนั้นอ่านเข้าใจยากมากบางคนอาจ
จะเข้าใจไปว่าผู้บริบรดยนทร์ครั้งหนึ่ง
ต้องเสีย ๕ บาท ข้าพเจ้าขอเสนอให้
เป็นไปตามร่างรัฐบาล

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์
กรรมการ: กล่าวว่า เป็นไปตาม
คำสั่งของรัฐบาลได้

ประธานสภาฯ: กล่าวว่า
ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้านถือว่าที่ประชุม
อนุมัติให้เป็นไปตามร่างของรัฐบาล
มาตรา ๑๒ มีใครคัดค้านหรือไม่
ไม่มีผู้ใดคัดค้าน ผ่านไป หมดวาระ

ที่ ๒ ต่อไปวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่าง
พระราชบัญญัติรถยนต์ที่พิจารณานี้
สมควรจะออกใช้เป็นกฎหมายบังคับได้
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ: กล่าวว่า
เป็นอันว่าประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๐๘ นาฬิกา.

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ร.ท. ทองคำ กล้ายไอนาส	ปพาพ บุญ-หลง	ผู้กรรายงาน
ร.ท.ท. บุญแต่ม บัทยาหนท์	ประเสริฐ ปัทมสุคนธ์	"
ทองอยู่ พุฒพันธ์	บุญช่วย สุคนธ์มัท	"
ขุนวรศาสตร์นครนิกร	ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	"
แช ยืนพันธ์	ศิริ อินทร	"
เทียบ นันทแพทย์	สุรินทร์ ดีพลากร	"
เขียน กาญจนพันธ์	ถิน จุฑะวพ	"
บุญศิริ เทพาคำ	ประเทือง อินทร	"
บุญมี กุ้งกานาคร		

ตรวจแล้ว วันที่ ๑๗/๔/๕๐

หลวงคหกรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พระยามานวราชเสวี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร